

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Sander, Levin Christian.; af Levin Christian Sander.
Titel Title:	<u>Hospitalet : et Lystspil i fem Akter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : trykt hos Johan Frederik Schultz, 1805
Fysiske størrelse Physical extent:	128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Hospital.

Et Lustspil

i

fem Akter,

af

Levin Christian Sander,

Professor i Pædagogiken.

Kjøbenhavn, 1805.

Trykt hos Directeur Johan Frederik Schultz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

**Selskabet
til de skionne Videnskaber
Forfremmelse**

ærbødigt

helliget.

994

P

12 110

T

2-3

1120

1120

F o r t a l e.

”Efter den Idee, som jeg mærker, at vor Tid har om Philosophi, da er en Philosophus en egenfindig og grimacieux Mand, hvis Philosophi bestaaer alene i Snak, Gebærder og usædvanlige Ord; der har høie Tanker om sig selv og foragter Andre; der efterforsker unyttige Ting, men besflitter sig ikke paa egen Kundskab; med et Ord, der bilder sig ind at være Philosophus, da han dog ikkun er en Philosophi Ube.” — Holberg. Rahbeks Udgave, femte Deel, S. 331.

*

*

*

”Gleich den Heuschrecken des Orients, bedeckt eine zahllose Schaar von Ritter- und Räuber-Romanen alle Lesetische; füllt die unbewachten Leihbibliotheken des hei-

lichen römischen Reiches; und verbreitet von dort aus Geschmack- und Sittenlosigkeit unter den weniger gelehrten Klassen von Lesern. Ein sonderbares und würdiges Seitenstück dieser Vulpiaden, welche zunächst eine zügellose Verwilderung der Einbildungskraft befördern, scheinen mir unsere modernen philosophischen und ästhetischen Systeme, welche die Phantasie, unter dem Titel Geist, zur Mutter der Vernunft und zur Selbstherrscherin aller Speculationen erheben, und nun im Stande sind, Alles, was ihnen beliebt, a priori zu construiren. Jene Romane sind gemeiner Brantewein, worin sich der gemeine Mann berauscht: diese Systeme ein Opium, wovon vorzüglich die Köpfe unserer studierenden Jugend schwindeln."

En tydsk Kunstommer.

H o s p i t a l e t.

E t l y s t f p i l.

Personerne.

Grev Brahe.

Baron Løventrone, hans Søstersøn.

Oberst Juel Tordensøn.

Lovise Juel, hans Søster.

Ottilia, hans Datter.

Secrétaire Dam.

Doctor Hillestov.

Baron Staal.

Korporal Wilibald.

Jakob Bøhne, Løventrones Diener.

Berten.

Søren Pedersens Enke.

Peder Sørensen, hendes Søn.

Moder Birthe.

Komóbiantere.

Nøvere.

Tienere, Bønder, og andre Bipersoner.

Scenen er paa Grev Brahes Slot, Bjelkendal.

Første Akt.

(En stor Sal, prydet paa en besunderlig Maade, men ikke uden Smag, med Botivtavler, Kræfter, Skilderier, p. p. Blomster, Krands og Guirlander. I Midten en fritstaaende Obelisk, paa hvilken der hænger et Skilderie med et Gardin for).

I.

Løvenkrone (Kommer ind med en Bog i Haanden). Nei, længe holder jeg det ikke ud blandt disse gemeene Naturer, der mangle Organet for al Philosophie. I Sandhed, de kunne dagligen høre Forelæsninger over Hiernen, uden at faae et Quintin Hiernes meer! — O! min store Lærer, du, som construerer den hele Natur a priori, hvorfor har jeg maattet forlade din Høresal, mit Empyreum?

Hillestov (aabner Døren, seer sig om, og vil bort).

Løvenkrone. Ah! Hr. Doctor, kom nærmere!

Hillestov. Jeg søger Greven.

Løvenkrone. Min Onkel kommer strax. Und mig imidlertid Deres Selskab! De er den eeneste Mand her paa Slottet, der burde kunne forstaae mig. . . . Hvad er en Læge, der ikke har studeret Naturphilosophien? . . . og alligevel undviger De skedse. Er De bange for en philosophisk Samtale? —

Hils

Hillestov. Og vilde De badle mig om jeg var det? — En lerd Strid bør ligne et Parti Skaf, hvor begge de Stridende have lige mange Brikker, og vel at mærke, Brikker af samme Bemærkelse. Hvad vilde der komme ud af det, om den ene for Exempel spillede Dam, og den anden Skaf? Jeg ærer den Philosophie, som kan oversættes i alle tænkende Nationers Sprog: Jeg taler Dansk, som Snedorf, Jacobi, Guldberg og andre Tænkere have talt det; og Herr Baronens Skole har en Terminologie.

Løvenfrone. Som De ikke forstaaer?

Hillestov. Brikker, som jeg ikke kan spille med. —

Løvenfrone. Ligemeget! Jeg skal nedlade mig til den populæreste Prosa. Vil De derimod love mig, undertiden at philosophere med mig?

Hillestov. Gierne, dersom De kan nøies med sund Menneskeforstand!

Løvenfrone. Uden Philosophering holder jeg det ikke ud. Siig selv, Herr Doctor, hvad skal jeg her? Slottet er jo intet andet end et stort Hospital!

Hillestov (med sin Gronie). Og De vilde forlade dette Hospital?

Løvenfrone. Min Onkel er ingen Philosoph: hans første og sidste Drakel er den prosaiske Garve.

Hillestov. Og hans hele skønne Liv beviser, at han har forstaaet og anvendt sin Garve. — O! Herr Baron, see kun paa disse ædle Mindesmærker!

Lø

Løvenfrone. Aha! Salen er pyntet. Hvad betyder det?

Hillestov. Idel Motivtabler! Alle ere de Grindringer om Ulykkelige, som her have fundet deres Sindsgroe eller Sundhed igien. — Ja, Herr Baron, Deres Onkel har erhvervet sig en rig Kapital af Velsignelser: og jeg misunder Dem Deres Lod, en Deel deraf vil falde paa Dem, som hans Arving.

Løvenfrone. Ja, jeg nægter ikke, min Onkel er en god Mand for sine Bønder. Men hvad er han for mig? Eller kan jeg ikke forlange, at han, der selv mangler Organet for den spekulative Philosophie, i det mindste agter denne Naturs herligste Gave hos andre?

Hillestov. Og gjør han det ikke? O! Herr Baron, søg kun at overbevise ham om Deres Talent! Han elsker sin Karl; og skulde ikke erkiende det med Glæde, om denne Karl hørte til Naturs udvalgte Unglinger?

Løvenfrone. Men hvorledes kan jeg udtale mig selv for ham, da han ikke forstaaer Philosophiens potenzierede Sprog?

Hillestov (humoristisk). "Ja, seer De, der har
"De nu fuldkommen Ret. Deres Onkel er ble-
"ven en Emule mistroisk. Vi have haft som
"Gæster her paa Gaarden saa mange af disse unge
"Philosopher, der nu gjør en forfærdelig Opsigt. —
"Herre Gud, hvor de snakkede! hvor de støjede!
"hvor de skieldte! —

Løvenfrone. "Jeg haaber dog at min On-
"kel sammenblander mig ikke med deslige Narre?

Hil-

Hillekov. "Nei, vist ikke! — Det spekulative Genie, sagde deres Onkel, skal være en Natursfældenhed: og alligevel . . . er det ikke besynderligt? . . . alligevel har Tydskland ved ethvert Universitet Enese berømte Philosopher, og hvert Aar nye berømte Philosopher. Og hvad udmærker da disse Herrer? Jeg mener dem vi saae her paa Slottet. En mageløs Indbildning om sig selv, en saakaldet guddommelig Grovhed og Uforskammenhed, nedrivende Intolerance, Foragt imod alle Mænd, som Aartusinde have hædret, og et Sprog . . . Buh! et Sprog, Herr Baron, jeg gysrer! Det var en Syndflod af nyemodens Phrafer, af mystiske Billeder, af sammensatte tydsk, danske, græske og latinske Ord, som disse Herrer med yderste Færdighed vidste udenad. Secretair Dam paastod at disse Herrer vilde tage sig herlig ud blandt idel Papegøjer!

Løvenkrone. "Og hvorfor taler De om dem til mig?"

Hillekov. Nu . . . nu . . . for at undskyldte Deres ædle Onkel, om han ikke strax troer sig i Stand til at skielne imellem Udenadslæsning af en nye Mode, og et virkeligt philosophisk Hoved! . . . (med ædel, tlltagende Barme) O! Herr Baron, gid De kiendte denne Mand, den ædleste, jeg har lært at kiende paa Jorden. De skulde have seet ham, da han kom tilbage fra det ulykkelige Feldttog imod Frankrig! Syg paa Siel og Legeme maatte han forlade den preussiske Tjeneste. Jeg blev hans Læge. Revolutionens utallige Ræds-

Rædsler opfyldte hans Hjerter med Bitterhed, med Afsky for Mennesken. Grev Brahe var den ulykkeligste Misanthrop. Da fandt han sin Sophie; og levede op igjen. De har hørt, hvor inderlig de elskede hinanden: men De har ikke seet det. Sophie fødte en Søn, af! blot for at døe med ham: og deres Onkel nedsank i taus Fortvivlelse. Min Kunst var forgæves. Vil de blot et eneste Dieblig sammenligne dette Billede med det, Grev Brahe nu er?

Løvenkrone. Hvad siger De, min Onkel, denne muntre Mand, en tungsinelig Misanthrop. Hvilken Forvandling!

Hillefrov. Og denne Forvandling er allene hans eget Værk. Han læste og tænkte over, hvor vældigen vor Siel byder over Legemet: han besluttede at være frisk, og han blev det. Han følte at Manden har et ædlere Kald paa Jorden end unyttig Klynken: Han besluttede at leve, for at gavne, og hans Liv blev en Række af Handlinger, som bevise hans mageløse Herredømme over sig selv. Jeg veed ikke, Herr Baron, om De vil kalde denne Selvbeherkselse Philosophie? Slottet blev nu ikke blot et Hospital for Almuen, hvor saa mange fattige Syge fandt Pleie, Sundhed, og Understøttelse. Det var især de finere Stænders mangfoldige Sindssygdomme, der bleve Grevens Studium. O! hvor mange Ulykkelige, hvis smilende Portraiter De her seer, skyldte allene hans fældne Menneskefundskab deres Lykke.

Løvenkrone. Godt, godt! jeg beundrer Deres Belsæthed og ærer deres Varme. Min Onkel er en Dannemand.

Hillestov. Ja, ved Gud, det er han!

Løvenkrone. Men er han derfor Philosoph? Nei, Herr Doctor, uden dybsindig Grandtænkning holder jeg det her ikke ud. Mogle Planter blomstre bedst i Dalene, medens andre trives i Alpe-luft. For mig er det nu engang Fornødenhed, at hæve mig høit over det gemene Viden til det sublimeste Indifferencepunkt. Ikke sandt, Herr Doctor; vi skal tidt læse og philosophere sammen? (Begge række hinanden Haanden).

Hillestov. Jo! det skal vi!

2.

Løvenkrone. Hillestov. Brahe.

Løvenkrone. Det er Skade, Onkel, at De ikke kom et Dieblis før; De vilde have hørt en Lovtale over Dem.

Hillestov. Som jeg rigtig nok kunde have sparet!

Brahe. Saa? Og Du, Fætter, synes ikke at bifalde den? Du maae tilgive min gamle Ven. Gammelt Venkab og gammel Viin begeistrer gierne et varmt Hierte! Er Alting færdigt, Herr Doctor?

Hillestov. Alting! Inde i Hytten er Alting saaledes forandret, at Intet kan erindre vor Enke om forrige Tider.

Løvenkrone. Hvilken Enke, Herr Onkel?

Bra-

Brahe. En Bondefone som i Dag forlader Hospitalet. Hendes Historie er mærkværdig; og Du, Fætter, bør høre den. Hun mistede sin Mand: og forfaldt ved hans Død til en gyfelig Tungsindighed. Ogsaa jeg har Erfaring om et lignende Tab. Som Melancholiens Billedstørte, sad hun som ubevægelig paa et Sted; hun nød Intet, hun sov ikke, hun græd ikke, fort, hun syntes en Steen. Med Magt førte vi hende herhid; og jeg ønsker, Karl, at Du agter mine Venner. . . Denne Mand har ved Guds Hielp og utrættelig Kunst helbredet den mest haardnakkede Sygdom. Nu skal hun tage Afsked; og jeg søger gierne at formilde denne Scene ved en liden Høitidelighed. Dertil er Salen pyntet. Jeg haaber Karl, Du bliver hos os?

Løvenkrone. Naar De befaler Herr Onkel!

Brahe Befale? Skal Deeltagelse i andre Menneskers Skæbne befales?

3.

De Forrige. Dam.

Dam. Det var en Lykke, at jeg finder Dem! Hurtig Herr Doctor! En af Staldkarlene er slaaet af en Hest. Han ligger dernede i Gaarden. Hurtig!

Brahe. Karl, følg med ham! Paa mine Begne! Sorg for Karlens Optagelse i Hospitalet.
(Hilsekov og Løvenkrone gaar, hiiu hastig, denne uvillig).

Brahe. Dam.

Dam (bør ikke siges i en uærbødige Tone). Det er første Gang, Herr Greve, at De sender en anden i Deres Sted.

Brahe. Men denne er min Fætter, som desværre! skal sendes, fordi han ikke gaaer frivillig.

Dam. Ah! jeg forstaaer Dem!

Brahe. Ak! min Ven, hvor tidt er et varmt Hoved forenet med et koldt Hierte! Min Karl har studeret en Philosophie. . . .

Dam. Som just ikke forædler sine Discipler.

Brahe. Lad os imidlertid tilstaae, at den let kan forføre Ungdommen! den opflammer hele Phantasien; og har det ikke stedse været denne yderst levende Phantasie, der især har behersket min Karl? I sin første Ungdom levede han i den romantiske Verden. Med hvilken Iver lagde han sig ikke efter alle ridderlige Øvelser! Og nu . . . nu har han bortbyttet Hest og Kaarde og Pistol for Bøger. Hvad kunne vi gjøre for ham? Han lever blot for at spekulere; og jeg ønskede at han studerede, for at leve.

Dam. Kuren er vanskelig! At overbevise ham om denne nye Modes Forgængelighed. . . .

Brahe. Det vil Tiden gjøre!

Dam.

Dam. Imidlertid vinder man allerede Meget, naar man paa en umærkelig Maade leder ham bort fra disse tomme Idée og Ord-Kloverier.

Brahe. Rigtig, min Ven! derfor griber jeg enhver Leilighed til, at adsprede ham. Men hvad mener De, om det vilde lykkes for os, at vække hans Hierte!

Dam. Godt! men hvorved?

Brahe. Ved Ungdoms Venskab s. Ex. . . .

Dam. Han foragter alle Ynglinge, som ikke kunne construere Naturen a priori.

Brahe. Eller endnu bedre, ved Kierlighed.

Dam. Han? Vore Concerter, vore Skuespil her paa Slottet forsamle dog saa mange unge Damer. Han betragter dem jo som en Venus paa en Raffelovnsplade. Kun en eneste Gang har jeg hørt ham tale med Varme om en Dame, han havde mødt paa en Spadseretour i Raboelaugget.

Brahe. Her i Raboelaugget? O! sig mig, hvem var det?

Dam. Herr Baronen kiendte hende ikke: og blandt hans Bøger forsvandt Indtrykket, som en Drøm.

Brahe. Men kunde vi ikke opdage hendes Spor? Jeg beder dem, min Ven, brug al deres Narvaagenhed! Vil De?

Dam. Med Glæde! Men om jeg end opdager hendes Spor, vil det dog falde vanskeligt, at rkke ham fra sit Indifferencepunkt.

5.

De Forrige. Lovise. Ottilia.

Tiener. To Frøkener Tordenørn fra Tordenstrup.

Brahe. Fra Tordenstrup? Besynderligt.

Tiener. De ønske at tale i Genrum med Herr Greven.

Brahe. De ere velkomne! (Tjeneren gaar.)

Dam. Rimeligviis Oberst Tordenørns Søster og Datter.

Brahe. Det eeneste Huus i Egnen, som hidtil har undgaaet al Omgang med mig! Kiende De disse Damer?

Dam. Blot af Rygte.

Brahe. Og hvorledes?

Dam. Som meget elskværdige!

Brahe. Desbedre! Vil De imidlertid gaae ned til Moder Birthe, og ordne Alt til vor lille Høitidelighed!

Dam. Gierne (han gaar, og hilser i forbigaaende).

Tiener (lukker op for Damerne og gaar). (Gienfaldige Complimenter: Greven fører Damerne hen til Sophaen).

Brahe. En uventet Lykke er dobbelt behagelig! Som god Naboe har jeg adskillige Gange villet giøre min Opvartning, men aldrig været saa heldig at træffe Herr Obersten hjemme. Desmere glæder det mig, Deres Raade. . .

Lovise. De tilgiver min Forlegenhed. . . .
min Undseelse, Herr Greve

Ottilia. Nu, nu, gode Tante, Det er kun det første Skridt, der koster; og jeg skal hjælpe Dem

Dem over det første Skridt. . . Seer De, Herr Greve, det er mig, Ottilia, Oberst Tordenorns Datter, som De allene skylder den uventede Lykke, at faae det første Besøg af to Damer. . . .

Lovise. Ottilia, jeg beder Dig. . . .

Ottilia. Og De vil vist takke mig, naar De først kiender den Ene af dem. . . .

Brahe. Jeg troer næsten, Deres Naade, jeg kiender dem begge.

Ottilia. Allerede? — Desbedre Herr Greve. Vi trængte til Raad, til Hielp. Da sagde jeg til min sønne, gode Tante — hører De, Herr Greve? jeg sagde det hiemme hos os — Rygtet kalder Grev Brahe den ædlest Mand i hele Eggen: han nægter os vist ikke sin Hielp. Lad os ligesom føre hen til Bielfendal!

Brahe. O! Deres Tillid glæder og hædrer mig! —

Ottilia. Men veed De ogsaa hvad Tante Lovise sagde?

Brahe. Maaskee gietter jeg det.

Ottilia. Hun talte meget om Kvindelighed, om Usømmelighed, om Adskilligt, som jeg desværre! ogsaa holder for sandt. Alligevel har jeg overtalt hende. Der gives indviklede Stillinger i Livet, hvor Knuden kun kan overskæres ved en Smule dristig Frimodighed. Derfor have vi endeligen udført vort Bøbestykke. Men Sagen angaaer min Fader; og Datteren tør ikke tale videre. . . . Nu Tante, jeg er færdig med Indledningen. Resten overlader jeg til Dem

(hun staaer op og gaaer til Baggrunden). Imidlertid skal jeg moere mig med disse Skilderier.

Lovise. Ja, Herr Greve, den muntre Stettia har Ret, vi trænge til deres Raad.

Brahe. Maae jeg bede om en nærmere Forklaring?

Lovise. Dog kommer jeg ikke uden et vist Krav paa Deres Tillid. Har Deres Frue aldrig talt om en Ungdoms-Veninde, om en Lovise Juel?

Brahe. O! tidt, meget tidt, og stedse med inderlig Barme! Men heder De ikke Tordenørn?

Lovise. Min Broder har antaget Navnet Tordenørn, siden han har arvet disse Godser. I Ungang glemmer man mit egentlige Navn.

Brahe. Og De er min Sophies Lovise? Ja nu tør jeg dristig sige, jeg kiender Dem. Jeg har arvet alle Deres skionne hiertelige Breve til min Sophie. O! hvor takker jeg Dem nu for Deres Besøg! Sophies Venskab berettiger ogsaa mig til Haab om Venskab. Hvormed kan jeg for-
tiene det?

Lovise. De har for længe siden fortient det. De har gjort min Veninde lykkelig. Dengang var jeg i Lydsland, og kunde ikke tage Deel i hendes Lykke. Her har min Broders udtrykkelige Forbud stedse nægtet mig Deres Bekendtskab.

Brahe. Og hvad bevæger Oberst Tordenørn dertil?

Lovise. Forskiællighed i Charakter! Han er . . . hvad skal jeg kalde det? . . . han er idel Jovialitæt; og Dem siger han, har han kiendt som en tungsindig menneskeske Eremit.

Bra-

Brahe. O! ja, desværre! jeg har været ulykkelig.

Lovise (med den Forlegenhed, der tænker paa formildende udtale). Har De aldrig haft Omgang med min Broder?

Brahe. Aldrig. Vi have rigtig nok begge gjort en befiendt Kampagne med; men vi stode ikke ved samme Regiment.

Lovise. Har De heller ikke hørt tale om ham? om hans Charakter? hans Levemaade?

Brahe (som mærker hendes Forlegenhed). O ja! man siger, han ynder et lystigt Gilde, hvor muntre Fortællinger frydre Vinen.

Lovise. Og De vil undskylde ham, naar De faaer at høre, hvorvidt Viin og Lystighed kan føre! — O! hvor tidt har jeg ønsket at min Broder maatte vælge et bedre Selskab! forrige Winter har hans tyske Korporal Wilibald i de lange Aftener læst alle de utallige tyske Ridder- og Røver-Romaner for ham

Brahe. Som vi til Ære for vor Smag nu ogsaa have paa Dansk.

Lovise. Vil De tænke Herr Greve, disse Eventyr have aldeles indtaget ham! At tale om dem, er nu ikke nok. Han er faldet paa, selv at udføre Ridder- og Røverdaad.

Brahe. Der har været den Tid, da begge Dele vare omtrent det samme.

Lovise. Kan De forestille Dem vor Angest? Forleden Aften rider han ud med sit Følge, alle i et selvvalgt Røvercostume. De overfalde en Vogn, binde og plyndre de fredelige Reisende, og bringe dem

dem med til Tordenstrup. Skrækken var rigtig nok det eneste farlige ved denne hele Komædie. De Reisende maatte drikke med; og efter en lystig Nat lod man dem reise med en Ruus. De har heller ikke flaget. Men desværre. Dette lykkelige Udfald af det første Tog er en Ulykke for os: thi det opmuntret til flere.

Brahe. Men findes der i Oberstens hele Kreds ikke en eneste Ven, der kunde erindre ham om Landets Love og Landefredens Hellighed?

Lovise. Af! Herr Greve, . . . jeg nødes til at være oprigtig . . . hans hele Dugang er indskrænket til hans egne Folk, der have Lov til at bivaane hans lystige Drickelag, for at bibealde hans Fortællinger og Udfald. Den eneste Mand af Stand og Kultur, Baron Staal. . .

Brahe. Er rigtig nok bekiendt for en letsin dig Udøland.

Lovise. Baron Staal vil skaffe sig Ottiliass Haand, ved at føie Kaderen; og paa samme Tid, da han persiflerer ham, leder han ham dybere ind i Svær og Sværm. Gid al Forbindelse mellem ham og min Broder var ophævet! O! min Sophies Ven, det er især Frygten for Ottiliass Skæbne, der har givet mig Mod til at komme til Dem — vær vor Raadgiver!

Brahe. Det skal jeg! — Hulde Sophie, atter har Du skienket mig en nye Lyksalighed, en Veninde! (tager Lovises Haand.) Vort Venskab er sluttet, ikke sandt?

Lovise. Af mit ganske Hierte!

Bra-

Brahe. De giver mig uindskrænket Guld-
magt til at forhindre Oberstens lystige Tog? til at
skaffe Baron Staal bort?

Lovise. Det forstaaer sig!

Brahe. Og Deres Raade? (til Ottilia) Vil
De ogsaa give mig uindskrænket Guldmagt?

Ottilia (der seer Lovises Haand i Grevens, og har iagt-
taget begge's tiltagende Fortrolighed). Hvad min gode Tante
vil, bifalder jeg ogsaa! Har jeg nu ikke Ret Herr
Greve? Takker De mig ikke for det Bekendtskab
De der har giort?

Brahe. O! meer, langt meere end De
selv troer!

6.

De Forrige. Løvenkrone.

Løvenkrone (seer ind, og vil tilbage).

Brahe. Kom nærmere Fætter! Mine Da-
mer, min Søstersøn, Baron Løvenkrone! Karl,
Frøken Juel! Frøken Tordenørn!

(gjenfældige Complimenter).

Løvenkrone (forvirret: affides). Min Gud! det er
hende! (til Brahe) Herr Onkel, jeg kommer, som
Sendebud fra Hospitalet.

Brahe. Ah! Enken længe nok efter sit
Hiem! Mine Damer vil de bidaane en huuelig
Scene? (de bejae det). Fætter Karl, haaber jeg, gi-
ver dem Efterretning (han ringer: til en Tjener): De
kan komme!

7.

De Forrige. Hillekov. Dam. Moder Birthe. Enken. Hendes Søn. Huusfolk med Musik. Skoleholder og Skolebørn. Bønder af forskjellig Alder og Køn.

(Under en blid Musik komme de Parviis ind: og gruppere sig paa begge Sider. Greven i Midten: hos ham Hillekov og Dam. I nogen Graastand Løvenkrone, der taler med Lovise og Ottilia: man mærker tiendeligen, at han med Interesse seer paa og taler til den sidste. Dam uddeler trykte Sange til Damerne. Skoleholder og Børn synge: De andre tage efter Evne Deel deri).

Skjøn er Jordens store Sphære,
Skjøn ved Bierg og Dal og Lund:
Uk! den mangler Engle kun,
For et Paradiis at være!

Brødre, værers vel tilmode,
Stedse glade, stedse gode!

Skjøn flygger, Solen svinder;
Og vort Eden svinder med!
Herrens Engel aander ned:
Og den gyldne Svæl oprinder!

Brødre, værers vel tilmode,
Stedse glade, stedse gode!

Sygdom maler for vort Die
Himlen mørk og Jorden sort:
Men den Taage drager bort,
Og vi takke Ham, den Høie!

Brødre, værers vel tilmode,
Stedse glade, stedse gode!

Bræ

Bræbe. Ja, Børn,

Sygdom maler for vort Øie
Himlen mørk og Jorden sort:
Men den Taage drager bort,
Og vi takke Ham, den Høie.

Vi to, gode Moder Anne, har haft eens Skiebne. Vi have begge mistet, hvad vi elskede høiest! Saaledes pleier man at sige. Saaledes sige vi to ikke. Vi have jo ikke mistet dem. Din brave Søren Pedersen, og min elskværdige Sophie, de ere paa et sikkert Sted, hvor vi om en søie Tid skal see dem igien. Naar jeg engang er saaledes tilmode, som man ikke bør være: (han trækker et Gardin bort.) da træder jeg til dette Skilderie, da spørger jeg min Sophie: hvormed kan jeg i Dag fortjene dit Bisald? Er jeg fornøiet med Dagens Arbeide, da siger jeg glad: Sophie, har jeg fortient dit Smil? Jeg har kun dette Skilderie! Du Moder Ane, har Faderens levende Billede, en vakker Søn. See paa ham, som jeg paa dette Skilderie; da vil Du ikke blot erindre den gode Søren Pedersen, da vil Du leve for hans Søn. Vi pleie her at giemme en Erindring om dem, der forlade Hospitalet. Under dette Skilderie skal Moder Anes Minde hænge! (Moder Birthe rækker Greven en Tegning i en Ramme, og en Krands af Cypresser.) Denne Tegning forestiller Moder Ane, da hun endnu sørgede for meget (Greven hænger den op). Denne Krands betyder Sorg: jeg hænger den op, thi Moder Ane har besluttet ei at sørge mere! Ikke sandt, Moder Ane!

Ane! Du har lært som jeg med freidigt Haab at tænke paa den Salige?

Enken. O! ja, ja, gode Herre! Jeg vilde sige saa meget! Jeg vilde saa gierne takke! Jeg kan ikke for Taarer. Tael Du for mig, Søster Birthe.

Birthe. Det behøves saamænd ikke, Herr Greven veed nok, Du mener det ærligt med Din Tak. —

Enken (fatter sig med en vis Kraft). Ja, gode Herr Greve, jeg veed ikke meget, men det veed jeg med Visshed, at vor Herre vil lønne Dem for alt!

Brahe. Godt, godt, Moder Ane! vi bør adstilles med et roeligt Sind! Nu et Ord til Dig, min vakkre Peder Sørensen.

Sørensen. Her er jeg, Herr Greve.

Brahe. Du skal nu forestaae Gaarden.

Sørensen. Det skal jeg, jeg skal stræbe ærlig for min Moder!

Brahe. Men Gaardens Drift har en Tidlang været standset. Her har du en Brevtaske: den skal Du beholde til en Erindring.

Sørensen. Tak, Tak, naadige Herre!

Brahe. Der er nogle Penge i Brevtassen: dem skal Du ogsaa have til at begynde Huusholdningerne med.

Sørensen. Tak, gode Herr Greve!

Brahe. Men under een Betingelse!

Sørensen. Befal, Herr Greve, for Dem springer jeg i Stranden.

Bra-

Brahe. Hør! Du skal snart søge Dig en god Kone!

Sørensen. O! Herr Grebe, det har jeg allerede tænkt paa!

Brahe. Men . . . jeg mener Een, der er en god Datter mod Din Moder.

Sørensen. Det forstaaer sig, Herr Grebe: ellers var hun jo ikke værd, at jeg holdt af hende.

Brahe. Godt! godt! gaaer nu, Børn, gaaer nu hen for at indvie Moder Ane's Hiem!

Enken. O! Herr Grebe, tør jeg? Jeg har endnu en Bøn!

Brahe. Kom kun frem dermed!

Enken. Her kan jeg ikke takke Dem for mig — for min Søn — for Alt. Vil De ikke engang besøge os?

Brahe. Skulde jeg glemme mine Venner? Her har Du min Haand derpaa!

Enken (vil kusse Haanden, som Greben ikke tillader. Hun gaar til Doctoren). Dem Herr Doctor, takker jeg ogsaa for al deres Umage!

Hillestov. Hun veed nok, Moder Ane, her lære vi alle at gjøre vor Pligt med Fornsielse.

Enken (omfavner Birthe). Du har været mig en Pleiemoder . . . en Søster kan ikke gjøre mere . . . jeg skal aldrig glemme det. Vil Du tidt besøge mig?

Birthe. Mener Du, at jeg ikke undertiden vil hente mig en liden Taksigelse? Nei, saamænd, jeg skal nok besøge Dig! (Greben vinker. Musikken begynder. Sangens sidste Strophe igientages. Under den forrige blide Marsch gaae Alle Parvis bort, undtagen

8.

Bræbe. Løvenkrone. Lovise. Ottilia. Dam

(som Greven under Musikken har givet et Bink om at blive).

Ottilia (som afbrøder en Samtale med Løvenkrone).
Nei, nei, Herr Baron, intet Ord mere om Sie-
lens Uddødelighed! Jeg har aldrig tænkt paa, at
man behøver at bevise Sligt. Behøver man først
at bevise, f. Ex. at Deres Herr Onkel er en in-
derlig god Mand? Den hele Verden v e e d det.

Løvenkrone. Den hele Verden t r o e r det.

Ottilia. Og De er Bræbes Søstersøn? Sy,
Herr Baron! Kom, Tante, at min Fader ikke
skal savne os!

Lovise. Af mit ganske Hierte er jeg Dem
forbunden for denne Time! Tør jeg nu haabe,
Herr Greve, at De vil søge min Broders Be-
kiendtskab?

Bræbe. Endnu i Aften, haaber jeg! (Da-
merne bryde op: sædvanlige Høfligheder: Greven byder Lov-
ise sin Arm, og seer, at Løvenkrone, truffet af Ottilias
Svar, gaaer uroelig omkring). Nu, Karl, vil Du ikke
byde Frøken Ottilia Din Arm? (Løvenkrone besinder
sig, og kommer hastig).

Ottilia. Jeg takker, Herr Baron! Greven
laaner mig nok sin anden Arm! Farvel!

9.

Løvenkrone (i Forgrunden). Dam (i Baggrunden giver
Agt paa Løvenkrones Bevægelser).

Løvenkrone. Sy! Herr Baron! Staaer
Du her ikke som en Skoledreng i Stammevro-
gen!

gen! Hun, en Pige vil foragte mig? mig?
Og dog, synes mig var denne Foragt blandet
med et besynderligt Smil

Dam (der ved Bordet har bladet i den af Løvenkrone
glemte Bog). Her, Herr Baron, er en Bog, der ei
kan tilhøre nogen Anden end Dem.

Løvenkrone (tager Bogen og gaar med et foragtede
Smile). Ah! Er De her?

Dam (brøder ud i Latter). Nu, nu, til Lykke
Herr Philosoph! Amor, siger man, leger under-
tiden med Jupiters Tordenfiler Ha,
ha, det er just saadanne Hierter af Jern og
Staal, som Lynet helst rammer. Skulde Frøken
Ottilia være den samme? Godt! godt!
jeg skal forfølge dette Spor!

IO.

Brahe. Dam.

Brahe. Jeg har bedet Dem, at blive her,
min Ven. Thi jeg trænger til al Deres Vittig-
hed og Opfindelse. Kiender De Oberst Torden-
ørn? —

Dam. Hvo kiender ikke denne lystige Sve-
rebroder?

Brahe. Han er falden paa at lege Stra-
tenrøver.

Dam. Jeg har hørt det.

Brahe. Allerede? desmere bør vi ile! hans
Søster har opfordret mig til Hielp. Raad og
Fornuftgrunde ere neppe det rigtige Middel.

Dam.

Dam. Den, der præker Fornuft for sligt et Biinfad, vilde vist ligne den hellige Antonius fra Padua, som prækede for Fiskene!

Brahe. Men kunde vi ikke indvifle ham i et Eventyr? Vi maatte, Notabene, stedsse være ved Haanden, for at styre Udfaldet.

Dam. Et Eventyr? (gaaer op og ned.) Rigtig! Jeg har det! Scenen bør være Slotskroen. Gienveien giennem Haugen giver den beleiligste Communication.

Brahe. Nu? hvorledes?

Dam. Vil De høre, Herr Greve, Vi melde Obersten under Haanden (og det skal jeg strax besørge.) at et Selskab af reisende Komediantere kommer her forbi; at de har bestilt Aftensmad i Slotskroen. Uden for den tragiske Skueplads ere disse Herrer just ikke bekiendte for at være Helte: i det mindste holder en saadan Oberst Tordenørn dem ikke derfor. Mener De ikke at han vil løbe i denne Fælde?

Brahe. Jeg troer det. Sligt et Eventyr spaaer Løier uden Fare. Herligt! Dragter have vi: og alle mine Folk kunne blive ubekiendte! Kom ind, min Ven! Vi vil sætte Alting i Bevægelse!

U n d e n A f t.

(En rummelig Krostue: i Baggrunden nogle Fag Vinduer, som kunne aabnes).

I.

Dam (aabner et Brev). Berten.

Dam. Victoria! Det lykkes, Herr Bert!
Han kommer.

Berten. Oberst Tordenørn?

Dam. Obersten med sit hele Følge!

Berten. Nu saa faaer vi Løier!

Dam. Jeg havde skrevet min Ven, Forpagteren paa Tordenstrup, til om Grevens hele Plan og Hensigt. Han har strax fundet Leilighed, til at fortælle Obersten vor smukke Fabel om de reisende Skuespillere, som i Aften vil gæste Dem, Herr Bert. Obersten troer det, og kommer snart, vel at mærke Herr Bert, for det første blot, for at recognoscere.

Berten. Den mægtige Røver Rinaldo Rinaldini skal være os velkommen!

Dam. Men husker De nu ogsaa Deres Rolle?

Berten. Jeg haaber det, Herr Secretair!
Jeg har saa tidt taget Deel i Grevens gode Planer,
ner,

ner, naar han her i denne Krostue har fundet interessante Reifende

Dam. Godt nok! Der kom det an paa at vise Forstand. Men nu! der hører Genie til at være en Toffe. Forstaaer De? De er altsaa en enfoldig Stakkel

Berten. Rigtig, jeg er en enfoldig Stakkel.

Dam. Yderst lettroende

Berten. Yderst lettroende

Dam. Og forfærdelig frygtfom.

Berten. Forfærdelig frygtfom. Godt, godt! —

Dam. De kunde gjøre et Mesterstykke, om De forledede Obersten til at overfalde os her, i Stuen selv! Thi da havde vi ham i vor Magt.

Berten. Ja, der behøves en heel Deel god Vin til at gjøre Helte: og min Kielder

Dam. Det forstaaer sig. Greven har allerede givet Ordre. Han veed jo nok, at Obersten er en Kiender!

Berten. Bravo! (sanger.) Ud til Kampen og Glasferne byde p. p.

2.

De Forrige. Brahe. En Tiener bærer en stor Kurv med Glasfer.

Dam. Ah! der kommer de allerede.

Brahe (til Berten). Vær saa god og tag imod Vinen. Den kan behøves.

Ber.

Bårten. Vi talte just derom Herr Greve.
(gaar med Eleneren).

Dam (giver Greven det aabne Brev).

Brahe (løber det hurtigt igiennem, og leverer det tilbage).
Uppertiligt! vi kan snart vente dem her. Men nu
først et andet Ord i Fortrolighed! (han trykker
Dams Haand med Varme). O! hvor takker jeg Dem
for Deres Bink! De har seet rigtig; i Krøken
Ottilia har Karl fundet den samme Pige igjen,
der gjorde det første Indtryk paa ham. For
overraskede jeg ham; han gik op og ned i dybe, uroe-
lige Tanker; pludselig stod han stille, og raabte
gandske høit — "Ej, Herr Baron!"

Dam. Ikke sandt, Herr Greve? Sandant
et magisk "Abra! Kadabra!" af saadan en Mund
kan forvandle en Philosoph til et Menneske?

Brahe. Denne Gnist maae ikke anden Gang
faae Tid til at slukkes. Derfor har jeg udvidet
min Plan. Hvad siger De dertil? Da Obersten
overfalder de Reisende paa min Grund: har jeg
ikke Ret til at bruge Repressalier? De og Karl,
skal bortføre hans Søster og Datter.

Dam. Bortføre? men hvorledes?

Brahe. Jeg veed, Damerne fiøre henimod
Aften deres Espadseretour. De og Karl ride dem
imøde; og beder dem høflig — med Pistolerne i
Haanden — at fiøre til Bielsendal.

Dam. Høfligheden gielder Damerne, og
Pistolerne?

Brahe. Ere nødvendige for Kolfenes Skyld.
De maa virkelig troe, at vi giengielde Komedie
med Komedie. Thi ellers funde Obersten fatte

Mistanke om en Forstaaelse imellem mig og hans Søster.

Dam. Rigtig! nu skimter jeg Lys!

Brahe. Og det er dog saa nødvendigt, at vi see begge Damer her hos os! Hiemme vilde de ærgste dem, medens Slaget staaer; her kunne vi paa Timen berolige dem. Mener De ikke, at dette Eventyr vil lede Fætter Karl dybere ned i hans nye Element?

Dam. Men vil han ogsaa tage Deel i Eventyret?

Brahe. O! jeg har aldrig fundet ham saa villig til at afbryde sine Studier.

Dam. De har allerede overtalt ham?

Brahe. Han er færdig: Hestene ere sadlede. Afsted min Ven!

Dam. Før jeg yttre min Forundring, Herr Greve?

Brahe. Hvorover?

Dam. Var denne Post, De overdrager til mig, ikke mere passende for Dem selv? Det forekommer mig — tilgiv mig min Dristighed — som om De usædvanligt har glædet Dem over Frøken Juels Bekjendtskab.

Brahe. Jeg vil tilstaae Dem langt mere. Siden Sophies Død har Frøken Juels Bekjendtskab været min første egentlige Glæde. Hun har været min Sophies Ungdoms Veninde! I Sandhed, jeg nægter mig selv en Fornøielse, ved at overlade Dem min Plads. Men jeg maae blive her i Nærheden. Det var ikke første Gang, om disse Børn gjorde Fortred, ved at lege Krig;
og

og det vilde dog færrerte os alle, dersom denne Komædie pludselig blev til et nyemodens Sørgespil. Farvel min Ven! Hav et Die med Karl!

Dam. Kan jeg bidrage dertil, da skal han svømme i sit nye Element, som en Salamander i Flammen! Adieu! (han gaaer).

Brahe (til den anden Side). Herr Bert!

Bærten (hastigere) Naadige Herre, jeg troer, de kommer. Jeg stod paa Udkik, tre Ryttere ride ned ad Bakken!

Brahe. Han veed jo Besked?

Bærten. Kuldkommen!

Brahe. Tieneren bliver her. Ogsaa jeg bliver i Nærheden. Forefalder der Noget, lader han mig strax vide det. Mine Skuespillere ere færdige. Doctor Hillekov er Anfører, og kan komme med dem, naar det er Tid. Forstaaer Han?

Bærten. Kuldkommen!

Brahe. Farvel! Jeg stoler paa hans sædvanlige Paapassenhed.

Bærten. O! naadige Herre, jeg er med Liv og Siel ved slige Løier! (Greven gaaer).

3.

Bærten. Willibald.

Bærten. Jo, jo! I kan kun komme, I stolte Røvere, hvad I end hede, Rinaldo og Mazarino og Glorioso! vi skal lære Jer Haandteringen.

Wilibald (uden for, banker paa Vinduet). Holla! holla! Niemand da?

Bærten (løber hen, og aabner Vinduet). Herre Jeremi! hvad De kan forkræffe Folf! For Guds Skyld! De vil dog ikke ind igiennem Vinduet?

Wilibald. Halt Ers Maul! — Ist Er der Wirth?

Bærten. Med Deres Tilladelse, ja!

Wilibald. Keine Passagiere hier?

Bærten. Ingen Moders Sjel!

Wilibald (til Obersten uden for). Nur angerüft, gnädiger Herr! das Feld ist frey!

Bærten. Men, bie kun, vi har Folf i Baghold!

4.

Bærten. Tordenørn. Staal. Wilibald.

Tordenørn. Halt! Alle Bomben-Karthau-
nen Donnerwetter! Børn, passer nu paa! Nu
kan I lære, hvorledes man skal recognoscere.

Staal. Bærtens Wiinkielder? ikke sandt?

Tordenørn. Rigtig! Herr Wært, Wiin paa
Bordet!

Bærten. Strax! Men med Forlov, maane
jeg ikke spørge de gode Herrer

Staal. Hvem vi ere? vi ere reisende Spa-
nioler, det kan han jo nok see paa vore Dragter!

Bærten (leer med ensfoldig Jubbildshed). He, he,
he, og jeg kan paa min Troe dog forstaae hvert
Ord de siger, som om de talede godt bredt Dansk.

(Alle

(Alle see. Bærten bringer Vin og Glas. Tordenørn sætter sig i Positur, og giver ved Pantomime at forstaae, at han vil recognoscere. Staal skænker ind).

Tordenørn. Herr Bært!

Bærten. Hvad befaler Herren?

Tordenørn (trækker en Pistol frem af Bæltet). Kender han den?

Bærten. O! Herre Gemini, er den ladet?

Tordenørn. Med to Kugler.

Bærten. O! naadigste, naadige Herre, De vil dog ikke skyde mig?

Tordenørn. Jo vist, vil jeg skyde ham, saa snart han lyver et eneste Ord.

Bærten. Barmhiertighed, naadigste naadige Herre! Jeg har aldrig løiet, jeg kan ikke lyve.

Staal. Nu, det er dog den skammeligeste Løgn, nogen Bært kan sige.

Bærten. Men tag den fæle Tingest bort! Ellers døer jeg paa Stedet.

Tordenørn. Alle Karthouen, Donnerwetter! Først svar, din Kujon, og siden dør af Frygt, som en Hare imellem to fiendtlige Armeer.

Bærten. For Guds Skyld, naadigste naadige Herre! Jeg kan ikke svare et Ord, saalænge den Helvedes Tingest seer paa mig.

Tordenørn. Nu da, fnæl, Din Kujon!

Bærten. Ja nok, naadige Herre! (udbreder sit Tørklæde, og fnæler).

Tordenørn (legger Pistolen paa Bordet). Her ligger Din Død, dersom Du lyver et eneste Ord....

Bærten. Naadigste naadige Herre, jeg har aldrig lært at lyve. Spørg De kun!

Tor:

Tordenørn. Nu da! Svar mig! Kommer her i Aften et Selskab af Landstrygere?

Bærten. Ja, naadige Herre! det er sagtens Landstrygere: de kaldes ellers reisende Komediantere.

Tordenørn. Godt! — Har de bestilt Aftensmad?

Bærten. Aftensmad til sex Personer, og Natteleie.

Tordenørn. Natteleie? Hører De, Don Staaliano?

Staal. Ja, det vil forandre vor Plan, Don Tordenardo!

Wilibald. Höhl mich, straf mich, gnädiger Herr! Wir müssen die Vögel hier im Neste überumpeln, ehe sie flügge werden!

Tordenørn. Alle Kanonen: Wetter! Wilibaldo, Indfaldet er godt. Men hvorledes? Nu, nu, tier kun! Don Tordenardo veed Raad for Alting! Kommer der ikke flere end sex?

Bærten. Nei, naadige Herre! de andre ventes i Morgen tidlig.

Tordenørn. Hvor mange?

Bærten. Mange, mange, naadige Herre! Tyve til tredive Stykker, baade Mandfolk og Fruentimmere!

Tordenørn. Alle Donner und Kanonen! det re dog nok for mange. Vi vil holde os til disse sex. Ikke sandt, Don Staaliano?

Staal. Jo, Don Tordenardo, vi vil holde os til disse sex, naar vi først har dem.

Tor.

Tordenørn. Pah, Smaating for Don Tordenardo! Staae op, min Ven! frygt ikke! Jeg seer, han er oprigtig. Jeg skal ogsaa behandle ham med ridderlig Naade. Men sig mig nu engang, har disse sex Personer Penge?

Bærten (har reist sig og taler nu med en flydende Tunge, som den, der lidt efter lidt taber sin Frygt). Penge? O! naadige Herre, baade Penge og Penges Værd! Man veed jo nok, de Personer, der giøre Narreskreger for Folk, giøre ogsaa bedst Lykke! De fortjene Penge, som Græs. Derfor har de ogsaa bestilt de bedste Vine, og ser af de lækkreste Retter.

Staal. Kun sex Retter?

Tordenørn. Sex Retter? Alle Bomben und Karthaugen! dem ville vi spise lige for Deres Næse.

Wilibald. Hohl mich, straf mich, gnädiger Herr, das ist recht!

Tordenørn. Herr Bært, tag sig en Stool! — Saa! — Sæt sig! — Saa! — jeg kan nok lide ham, siden han er oprigtig. Han mener altsaa, at det var Umagen værdt, at eie disse Folks Penge?

Bærten. Ja, min Troe, mener jeg saa! Men naadige Herr Rardo, De vil dog vel aldrig?

Tordenørn. Ah! tie stille! Hvad jeg vil, det kan jeg ogsaa. Eller er jeg ikke Mand for at fange sex Harer levendes? Hvad? — Wilibaldo!

Wilibald. Gnädiger Herr!

Tordenørn. Giv Bærten et Glas! (stienker for ham). Saa! Drif nu engang den store Kamp, Don Tordenardos Staal!

Bær-

Bærten. Den store Kæmpe Don Mardos Skaal!

Tordenørn. Vinen er god, det maae jeg lade ham. Ha, ha, ha . . . Don Staaliano, Komedianernes Skaal!

Staal Komedianernes Skaal!

Tordenørn. Ha, ha, ha! de Stafler, hvad de vil giøre for store Dine! Men sig mig, Herr Bært, fører disse Personer ogsaa Gevæhr hos sig?

Bærten. Gevæhr? Nei naadige Herre, vi have jo, Gud skee Lov! Fred i Landet.

Tordenørn. Godt, godt! Ha, ha, ha, de Stafler! imod deres Villie vil de komme til at spille en lystig Tragedie: Ja, ja, biev kun, Herr Bært, han skal lære at kiende den store Kæmpe Tordenardo.

Bærten. Med Forlov, naadige Herre, er De da virkelig en Kæmpe, hvad man saadan kalder en Kæmpe?

Staal. Ja vist er han en Kæmpe. Kan han ikke see det paa hans tykke Mave, paa hans hele Figur? Don Tordenardo er en Mand, der kan spise for Ti, og drikke for Tyve,

Tordenørn. Og slaaes for en heel Armee.

Staal. Naar det gjelder Alvor, tager han den første, den bedste Kanon fra Laveten, som jeg denne Pistol; og skyder med den paa fri Haand.

Bærten. O Herre Gemini, en Kanon!

Tordenørn. Ja vist, Herr Bært, den største Kanon tager jeg, som dette Glas! Ha, ha, ha! (alle drikke og lee, undtagen Wilibald). Nu, hvorfor staaer

staaer han saa alvorlig, som en Trompeter, der blæser Retraiten?

Wilibald. Um Vergebung, gnädiger Herr, just das Gegentheil. Ich denke an lauter Angriff. Ich hab's, ich hab's!

Tordenørn. Alle Höllenkanonen! hvad?

Wilibald. Unsern Operationsplan. Lassen Sie sich dienen! (han vinker, gaaer med Obersten til Baggrunden, og taler sagte med ham: Bærten holder Die med dem).

Bærten. Med Forlov, Herr Don! da den naadige Herre der er saa stærk, hvorfor tager han da ikke en Kanon med istedet for disse Pistoier?

Staal. Hvorfor? . . . Hvor han ogsaa kan spørge! Han begriber jo nok, det er ikke saa mageligt at bære en Kanon i Beltet.

Bærten. Ja det er min Troe! ogsaa sandt. Ha, ha, ha! Ellers gad jeg dog gierne seet saadan en gammeldags Kæmpe med en Kanon i Beltet.

Tordenørn. (Kommer tilbage). Bravo, bravo! det gaaer an!

Staal. Hvad?

Tordenørn. Kom kun! Siden skal jeg sige Dem Alting (drikker og kaster en Bancoseddel paa Bordet). Der, Herr, for Vinen! Og nu zu guter lekt . . . Don Tordenardos Staal! Klink og drif! (Wilibald lukker alle Vinduer op, saaledes, at de uden fra kan aabnes).

Bærten. Donnardes Staal! Taf! Taf! naadige Herre!

Tordenørn. Glem nu ikke den store Kæmpe . . . ha, ha, ha.

Bær

Bærtten. Og Kanonen! Ha, ha, ha!

Smaal. Farvel, Herr Bært!

Tordenørn. Farvel, vi sees snart igien, ha, ha, ha! (de gaae).

5.

Bærtten. Wilibald.

Wilibald. Herr Wirth, ein Wort im Vertrauen! Aber . . . verstehen Sie auch Deutsch?

Bærtten. Tael De kun Tydsk! Jeg har været Tiener; og ved de fornemme Borde her til Lands hører man Alskens Tungemaal.

Wilibald. Desto besser! Desto besser! Was hält Er von dem dicken, lustigen Herrn? Nur grade heraus mit der Sprache!

Bærtten. Jeg . . . jeg holder ham for en stor Krigshelt.

Wilibald. Mag Er ihn leiden?

Bærtten. Alle lystige Folk kan jeg godt lide.

Wilibald. Ich muß ihm nur sagen, daß ist mein Herr, ein kreuzbraver Herr, der beste Herr auf Gottes Erdboden. Sieht Er, ich habe eine Kampagne unter ihm gemacht, als Korporal. Er nahm mich aus dem Lazarethe, sieht Er, als ich auf den Tod lag. Er hat mich gepflegt, wie sein eignes Kind; ich verdanke ihm mein Leben, sieht Er, und hohl mich! straf mich! ich verlasse ihn mein Lebenslang nicht!

Bærtten. Det er brav giort, Herr Korporal! Han forekommer mig ellers som et godt Stykke Karl.

Wi-

Wilibald. Ja hohl mich! straf mich!- das bin ich. Aber das ist verflucht wenig, und ohne meinen Obersten wär ich vollends gar nichts. Nun siehe Er, Herr Wirth! der Oberst will mit den Komödianten eine Komödie spielen

Bærten. En Komedie?

Wilibald. Lauter Spaß! Keiner Seele soll was zu Leide geschehn! Wir haben keine scharfgeladene Pistolen.

Bærten. O! Herre Gemini, hvad er der da paa Kærde?

Wilibald. Herr, so heule Er doch nicht! Er wird es ja bald genug mit eigenen Augen sehen. Nur muß von dem Spasse nichts unter die Rente kommen, versteht Er? Kann er schweigen? —

Bærten. Com en Fiff.

Wilibald. Gut, wir werden sehn! Hier ist ein fünf Thaler Zettel, und hier eine Pistole! Was will Er am liebsten?

Bærten. Seddelen! Herr Korporal, Seddelen!

Wilibald. Gut, sobald Er reinen Mund hält, ist der Zettel fein. Aber, Herr Wirth, plaudert Er, verräth Er uns mit einer Miene hohl mich! straf mich! ich schieße ihn übern Haufen, wie einen Schneemann! Versteht Er?

Bærten. For Guds Skyld, De vil dog vel aldrig?

Wilibald. Sorge Er nun für seine eigene Haut! Adieu!

6.

Bærten. Siden Hillestov, og sex Rome-
diantere.

Bærten. Ha, ha, ha! Gaae Du fun! Jeg
seer bedre Besked, end Du troer. For en Rø-
ver er det ellers paa min Værelse en honet Karl!
(uden for høres et Veshorn). Hillestov, der har jeg
mine Gæster! (vil gaae, og møder)

Hillestov. Nu, har de været her?

Bærten. Tre Mand, Don Tordenardo,
Don Staciliano, og Don Wilibaldo.

Hillestov. Det er udlagt? . . .

Bærten. Obersten, Baronnen, og en ærlig
tydsk Korporal Wilibald.

Hillestov. Har De opdaget noget af Røver-
nes Plan?

Bærten. Saa meget som der behøves til en
Contraplan, Herr Doctor. Endnu i Aften, maas-
kee strax, vil de overfalde mine Gæster her i
Huset.

Hillestov. Ypperligt! Des lettere fange vi
dem alle paa eengang.

Bærten. Fare er der ellers ikke at frygte
for. Thi disse ærlige Røvere føre Pistoler uden
Kugler med sig.

Hillestov. Desbedre! Farvel, Herr Bært,
jeg gaaer til Greven i Haugen. Siden — for-
staaer De mig? Siden kommer jeg tilbage som
Birkedommer. (han gaaer).

Bær-

Bærten. Jeg forstaaer. Farvel saalænge, Herr Birkedommer! (Komedianterne komme ind i store Kapper, Hatten nedtrykt i Pinen).

Bærten. Kommer de endelig, mine Herrer? (Ænshed). Maae jeg spørge, er det ikke dem, der har bestilt Aftensmad og Natteleie? (Ænshed). Har I Stakler reent glemt at tale? (Komedianterne fæste alle paa engang Kapper og Hat af, staae i deres Theaterdragt, og brøde ud i Latter).

Figaro. Pokkeren heller! Komediantere, der ikke kan tale? Ja, der er sagtens nogle saafaldte Virtuosser, som evig burde være stumme! Her komme vi endelig, Herr Bært, saa godt, som lige fra Theatret. Jeg er Figaro, til Deres Tjeneste!

Bærten. Velkommen, Senor Figaro!

Figaro. Her har jeg den Ære at præsentere Dem hans Senoria, Herr Grev Almaviva.

Bærten. Underdanigste Tiener Herr Greve! (Greven takker med Grandezza).

Figaro. Her er min uværdige Fader, Doctor Bartholo fra Sevilla.

Bærten. Skyldige Tiener, Herr Doctor!

Figaro. Og her Gartner Antonio, som er bestienket fra om Morgenens af

Bærten. Og hvem er denne ærværdige Person?

Bridoison (stammende) Jeg — jeg — er rigtig nok . . . den ærværdige Birkedommer Bridoison.

Bærten. Ha, ha, ha, paa min Ære, prægtig, prægtig! Her faae vi da en dobbelt spansk Komedie. Thi vore Kædere have ogsaa et Slags spansk

spansk Costume paa. Men, mine Herrer (forsamler dem rundt omkring sig). Alting har sin Tid; glemmer nu ikke Deres Roller; vore Købere ere i Nærheden.

Figaro. Allons, Herr Bært! I Pokkers Skind og Been! Er her ingen Opvartning? (trækker pantomimisk en Prop op). God dam! jeg har ikke glemt mit Engelsk. Allons, Allons! Glaster, og siden sex gode Retter paa Bordet!

Bærten. Strax mine Herrer! (gør Opvartning).

Bazili. Ket saa, Figaro! lad os begynde Festen med Drik, og Drikken med Sang. (Alle sætte sig rundt omkring Bordet).

Op, Brødre, op, nu vil vi til at drikke;

Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!

I Bachi Navn vi Fanerne udstikke:

Den største Helt er den, som drikker bedst!

Figaro. O hvad! det er jo en gammeldags, gemeen Vise. Syng Du, Almaviva! Du giver os vist noget Modernt

Bazili. Og flaut.

Almaviva. Ja, hvad skal det da være?

Figaro. Hvad Du vil, kun noget Lystigt.

Antonio. Noget, man kan drikke til!

Almaviva (singer en munter Sang, som er paa Moden).
(Tordenørn og hans Følge lure, og kige af og til gennem Vinduerne).

7.

(Sangen afbrødes ved et løst Stød. Alle lade som om de for-
skrækkedes. Vinduerne aabnes udenfra. Tordenørn og Følge
holde deres Bøffer og Pistoler ind, sigte og skraale Hurra!

De Forrige. Tordenørn. Staal. Wilibald, og tre andre.

Tordenørn. La bourse ou la vie! Alle
Bomben, Karthaunen, Donnerwetter! Vil I blive
her paa Pletten, I Slynkler? (Komedianterne lade
som om de af Frygt ville løbe bort; men Døren er besat, og de
stædes tilbage). Lægger Pengeping og Brevtaske paa
Bordet! — Hurtig! — Knæler ned i een Kæf-
ke! — Til Side! derhen! Saa! — Holder Ar-
mene over Kors i Veiret! Saa! — Rast, Karle,
binder dem! (Wilibald og nogle andre komme ind, og binde
dem). Ha, ha, ha, Don Staaliano, er det ikke
et kosteligt Syn? (Tordenørn og Staal komme leendes ind,
medens Komedianterne bindes. Wilibald bliver, de andre gaae.
Bærten har af Aluget skult sig i en Krog).

Staal. Ha, ha, ha! De tager ikke ilde
op, mine Herrer, at vi en Smule forstyrre deres
Lystighed.

Tordenørn. Alle endnu i deres Theater-
dragt! De har nok villet spille en Komedie? Seer
De, de kom til at spille een, førend de tænkte!
Wilibaldo!

Wilibald. Gnådiget Herr!

Tordenørn. Tag Byttet i Forvaring.

Wilibald. Hohl mich! straf mich! bey mir
soll es sicher aufgehoben seyn.

Tor-

Tordenørn (sætter sig ved Bordet). Ha, ha, ha, de Stakler! Vil de tillade mine Herrer, at vi smage deres Vin!

Staal. Den er ypperlig! Deres Skaal, mine Herrer!

Tordenørn. Deres Skaal! Ha, ha, ha! Men for Ganden! hvor blev Bærten af? Ah! staaer han ikke der i en Krog, og skælber over hele Kroppen! Kom kun nærmere Herr Bært!

Bærten. Oh, oh, oh! naadigste naadige Herre, jeg troer jeg daer af Angest og Skræk!

Wilibald. Halt Er das Maul. Mein Herr kan die feigen Memmen auf den Tod nicht leiden.

Tordenørn. Alle Kanonen! Herr Bært, her har han nu seet eet Stykke af den store Køber-Kapitain, Don Tordenardo! Hvad siger han dertil?

Bærten. Oh! naadigste Herr Køberkapitain, jeg siger, (pegende paa Komedianterne.) det er et ynkeligt Syn, at see et Christenmenneske knæle. Jeg saae engang saadan en Stakkel paa Skafotet: og (grædende) der betydede det, at de huggede Hovedet af ham.

Tordenørn. Ha, ha, ha! Her har det ingen Rød (til Komedianterne). Men for hans Medlidenheds Skyld! Værer saa gode, mine Herrer, staaer op. De hører, Bærten kan ikke taale deres ynkelige Syn!

Staal. Men nu hurtig, Herr Bært! lad anrette! Vi høre mine Herrer, at De har bestilt et lækkert Aftensmaaltid. De vil tillade, at vi spise i Deres Overværelse!

Tordenørn. Ret, Don Staaliano! Hurtig afsted, Herr Bært!

Bær=

Berten. Ja nok, naadigé Herr Koverkapitain, der kan strax dækkes i Episestuen! (han gaaer affides). Men jeg skal sende Jer Dornedagens Basunengle!

Lordenørn. Imidlertid vil vi giøre nærmere Bekendtskab med disse Herrer! Han der i den korte Harlekinstroeie, hvem er han?

Figaro. Jeg er Figaro, Herr Kapitain!

Lordenørn. Figaro? (til Staal). hvad er det for en Karl?

Staal. En lystig Person i en fransk Komedie.

Lordenørn. Men alle Karthåunen: Wetter! han er jo slet ikke lystig?

Figaro. Ja, Herr Kapitaine! Bunden Haand, bunden Tungebaand!

Lordenørn. Ikke andet? (han giver Wilibald et Binf). Han være fri!

Figaro. Tak, Herr Kapitaine!

Lordenørn (skæner i). Kom hid!

Figaro (farer tilbage af Frygt for Bøsserne og Pistolerne paa Bordet). Nei . . . nei! Jeg tør ikke! jeg tør ikke!

Lordenørn. "Alle Kanonen Donner! hvorfor? —

Figaro. "Ne, Herr Kapitaine! Min salig "Bedstemoder har bestandig sagt til mig; lille Figaro, kom aldrig nogen Pistol for nær, den Onde "boer gierne i Pistoler og Bøsser.

Lordenørn (leer). "Stakkels Dreng! Wilibal- "do, tag bort! Tør Du nu, lille Figaro (crækker ham et Glas).

Figaro. O! Herr Kapitaine, nu er jeg glad og let som en Fugl! Vil De naadigst tillade, at jeg underdanigst drikker Deres Velgaaende?

Tordenørn. Tak, lille Figaro! Syng nu ogsaa en lystig Vise dertil.

Figaro. Jeg hører ikke til Sangfuglene! Men mine Colleger, Syngemesteren, Herr Bazile, her, og Greb Almaviva der, og de andre Herrer alle, de synge, Herr Kapitaine, som — ja, som Vægtene!

Tordenørn. Velan, I Herrer, stemmer i!

Figaro. Kan De være saa ubarmhiertig? Kan De forlange, at bundne Trælle skulle synge?

Tordenørn. Deres Kavaleerparole, mine Herrer, at de ikke vil prøve paa at løbe bort, og De skal være frie.

Almaviva. Jeg lover det paa mine Brodres Begne! (Tordenørn vinker: Wilibald og Figaro løse dem).

Wilibald. Aber, gnädiger Herr, ein Deutsches Lied, nicht wahr? unser Leiblied? das kan ich mit singen!

Tordenørn. Rigtig, Wilibaldo! Kan De den Vise: Wohl auf, Kammeraden, aufs Pferd! aufs Pferd!

Almaviva. O ja, Herr Kapitein! den er jo bekiendt nok.

Tordenørn. Alle Kanonen Donner! saa stemmer i!

Almaviva.

Wohl auf, Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd!
Ins Feld, in die Freiheit gezogen!

Im

Im Felde, da ist der Mann noch was werth!
 Da wird das Herz noch gewogen.
 Da tritt kein Anderer für ihn ein,
 Auf sich selber steht er da ganz allein!

Chor.

Da tritt kein Anderer für ihn ein,
 Auf sich selber steht er da ganz allein.

(2 Strophe syngeß oasaa).

(Sangen afbrødes ved Alarm udenfor, som betynder, at Tordenørns Folk arresteres. Et løst Skud. Vinduerne aabnes. Hilleskov og Folge holde deres Bøffer ind, sigte, og raabe Hurra! Figaro springer hen, hvor Røvernes Geværer staae, og kaster dem ud af Vinduet. Tordenørn og Staal blegne og forstrækkes).

Hilleskov. I Kongens og Lovens Navn, I
 Røvere! I ere fangne! mine Herrer, griber dem,
 de ere baabenløse: holder dem fast!

Tordenørn.

Staal.

Wilibald.

Almaviva (og Bridoisson holder Tordenørn).

Nu

kommer Louren til os, Herr Røver: Kapitaine.
 Seer De, vi løbe ikke bort, men De skal min
 Sjel! heller ikke løbe. (de andre holde Staal og Wilibald).

(Hilleskov kommer ind med Rettens Folk, som lægger Tordenørn, Staal og Wilibald i Haandlænker).

Hilleskov. Har jeg dem endelig? det er ikke
 første Gang, I Røvere, at I har forstyrret den
 offentlige Landefred. Men jeg haaber det skal
 være sidste Gang.

Wilibald. Geschwind resolviert, gnädiger
 Herr! Geben Sie sich zu erkennen.

Staal. Skal vi?

Tordenørn. Ganden heller! Skal vi prostitueres?

Staal. Eller hænges?

Wilibald. Bey meiner armen Seele, so thue ich es! Herr Richter!

Hillestov. Hvad vil han?

Wilibald. Nehmen Sie es nicht ungnädig! Wir sind keine Räuber. Der Herr da, ist der Oberst von Tordenørn!

Hillestov. Oberst Tordenørn? Det er ikke sandt, Menneſke. Oberst Tordenørn er en Mand af Ære; og en Mand af Ære leger aldrig offentlig Stratenrøver (til Obersten). Kan De nægte at De her i denne Stue selv har brøttet med, at være en berømt Røverkapitain? Kan De nægte at De har taget Penge og Brevtaster fra disse Herrer?

Staal. Min Herre! tag ikke fortrydelig op, det er alligevel sandt. Denne Herre er Oberst Tordenørn, og jeg Baron Staal.

Hillestov. For Deres egen Skyld troer jeg ikke, hvad De siger. Det vilde forværre Deres Sag! Eller skal Bærten, skal disse Herrer, skal vi alle være Vidne til, at Landets fornemste Mænd ere Røvere?

Staal. Men det Hele var jo kun Spøg!

Wilibald. Ja, bei meiner armen Seele, es war Alles nur Spaß.

Hillestov. Kun Spøg? Er det Spøg, at plyndre Folk? Skræk har tidt forarsaget Sygdom

dom og Død. Er det Spøg at dræbe Folk? Nei, afsted, mine Herrer! for det første bringer jeg dem i Sikkerhed: og siden de dog udgiver dem for Folk af Stand, skal jeg sørge for et anstændigt Fængsel. Meer tør jeg ikke gjøre! Det øvrige kan de vente af Lands Lov og Ret. Afsted! (Retten's Folk trækker de fangne bort. Hillestov og Komediansterne følge).

Værten (Kommer fra den anden Side, gaaer tværs over Gæstpladsen og følger dem til Døren). Jeg maae dog see, hvor mine Gæster blive af. Gid alle, virkelige og titulaire, gemene og fornemme Købere havde samme Skæbne!

Tredie Akt.

(Salen fra første Akt, men uden Obelisk, Skilderier, Bortvis
tavler o. s. v.)

I.

Løvenkrone og Ottilia. Dam og Lovise.

(Dam fører Lovise til Kanapeen, og ringer; Thebotdet bringes,
og Lovise kjenker Theevand; begge agte paa Løvenkrone og
Ottilia).

Ottilia. Nei, nei, nei, Herr Baron, aldrig har jeg drømt om, at opleve den utroligste af alle Romaner! At bortføres af en Philosoph! Siig mig, er jeg fangen eller frie?

Løvenkrone. Hvo er friere end den, der hersker over alle Hjerter?

Ottilia (neter dybt). Tienerinde! Kan Philosophien nedlade sig til Galanterie?

Løvenkrone. Philosophien udtaler kun Sandhed! Men, Deres Raade, siden De er her! Jeg slipper Dem ikke! Paa dette Sted har De udtalt Foragt imod mig, paa dette Sted maae jeg bede Dem om en nærmere Forklaring.

Ottilia. Nærmere Forklaring? Saaledes begynde jo alle Karteller! Nei, Herr Baron, jeg slaes ikke.

Løvenkrone. Og dog ere Damerne's Blikke tidt farligere end vore Raarder! De forstaaer mig vist. De var Ord, hvormed De forlod mig her paa dette Sted, smerte mig endnu! Hvorved fortiente jeg Deres Foragt?

Ottilia. Foragt? Aldrig har jeg kunnet foragte Dem! Og saa jeg kan destingvere. Jeg finder en betydelig Forskiel imellem Manden, Baron Løvenkrone, og en enkelt, maaeskee uoverlagt Yttring. —

Løvenkrone. Tak, Deres Raade! Men hvilken Yttring, om jeg tør spørge?

Ottilia. Har De allerede glemt det? De er saa lykkelig at være den ædlestes Mand's Søstersøn; og en Tvivl imod denne Mand's Værd — i Deres Mund — forekom mig utilgivelig! forekommer mig endnu utilgivelig!

Løvenkrone. Er De ikke for haard? I Sandhed, det er ikke mig, der nægter min Onkels ædle Charakter! Men har jeg Uret deri, at Mængden kun tror at vide, hvad den paa staaer at vide? Er de fleste Mennesker i Stand til at tænke? Kunne de svinge dem op til det egentlige Viden? Kunne de (En Tjener præsenterer Thees vand: Ottilia tager, Løvenkrone ikke).

Ottilia. Holdt! Holdt! Herr Baron! Hav Medlidenhed med mit svage Hoved! Jeg forsikrer Dem, endnn er jeg svimmel af deres forrige Samtale. Saamange sælsomme Ord fra en ganske anden Verden tumble sig her omkring. Lad mig see, hvad var det? Ja, det var en Konstruktion, som fremstiller det Reale i det Ideale, det var en in-

intellectuel Anskuelse, og et Indifferencepunct — og især en Dualismus, en mægtig Potestæt, troer jeg, der hersker over den hele Verden.

Løvenkrone (rødt). Min Krøken, man burde dog ikke forhaane, hvad man ikke forstaaer.

Ottilia. - Man burde heller ikke beundre, hvad der ikke kan forstaaes. Din Forladelse Herr Baron! De er selv Skyld i, at jeg taler om Ting, som sandeligen ikke er for os stakkels uvidende Piger!

Løvenkrone (fortrøder, at han har talt i en fornærmet Tone). O! ja, ja, endnu har jeg ikke lært, at omgaaes Damer. (Ottilia staaer med Koppen i Haanden, og vil bringe den til Bordet; Dam kommer for at hente den, men Løvenkrone springer til, og tager den).

Ottilia. Gode Tante, jeg er saa uroelig, faae vi ikke Efterretning?

Lovise. Herr Secretairen har lovet os

Dam. Og jeg haaber, vi faae den her fra første Haand.

2.

De Forrige. Brahe.

Brahe. Det glæder mig, mine Damer, at see Dem hos mig.

Ottilia. { Nu, Herr Greve, faae vi Efterretning.

Lovise. { Deres Roelighed bebuder gode Tidender!

Brahe (som henvender Taler til Lovise, for at skaae Ottilia). Hidtil er Alting lykkedes! Deres Herr Bro,

Broder har rigtig nok overfaldet nogle Reifende, og det paa min Grund i Slotskroen selv. Som Stedets Øvrighed har jeg ladet arrestere ham og hans Følge.

Lovise. Er ingen kommet til Skade?

Brahe. Nei! Nu kommer det an paa det Indtryk, den første Skæf har gjort, og den følgende Underretning om Lovens Alvorlighed vil gjøre. —

Lovise. Hvor meget skylder vi Dem allerede!

Ottilia. Ja, Tante, hvor meget!

Brahe. Mig skylder De intet. Det er denne Mand, (pegende paa Dam) som havde den hældige Idee.

Ottilia (spøgende). Saa? saa? Herr Secretair. Først legger De Planer til at fange Faderen; og siden bortføre De Datteren.

Dam (med fin Ironie). Jeg beder om Forladelse, Deres Naade! De er Herr Baronens Fange; og jeg tvivler paa, at han gierne vil give Slip paa sit Bytte. (Lovenkrone og Ottilia røbe en ufrivillig Forvirring).

Brahe (bemærker det med Fornøielse). Ja mine Damer, De ere mine Gidseler. Jeg haaber, De vil tilbringe en Nat paa Bielskendal. Ikke sandt?

Lovise. Skal vi, Ottilia?

Ottilia. Fanger have jo ingen Stemme.

Brahe. Vil De tillade, mine Damer, at vi vise Dem Deres Bærelser? (han bøder Lovise sin Arm og vinker til Baronen). Fætter Karl! De, Herr
Ge,

Secretair, giver nok Ordre til Damernes Opvartning! (alle gaae).

3.

Theatret forkortes til et Kabinet. Hillestov og en Tiener, som bære et Bord og nogle Stole ind.

Hillestov. Tordenørn. Wilibald.

Hillestov. Bring Bord og Stole hid! Luk Vinduestaaenderne til! (Theatret mørknes) De Fange bør ikke see, hvor de ere! Lad os nu saae Lys! (Tieneren gaaer.) Kommer ind, mine Herrer. (Tordenørn og Wilibald føres ind med tilbundne Øine. Klædet tages bort).

Tordenørn. Alle Donner! Det er endnu ligesaa mørkt, som før! (Tieneren bringer to Lys).

Wilibald. Licht am hellen Tage! Das könn-ten die Herren sparen.

Tordenørn. Hvor ere vi?

Hillestov. I et anstændigt Kængsel. Vil De see, Don Tordenardo, her er Deres daglig Stue, og her et Sove-Kabinet for Dem og Deres troe Sancho Pansa! Alting er vel forvaret: Flugten er umuelig, og hvert Forsøg af dette Slags vil forværre Deres Sag. Derfor raader jeg Dem, som en Ven, slaae Dem til Roelighed!

Tordenørn. Roelighed?

Hillestov. Befaler De noget, saa behøver De kun at ringe. Udenfor er der bestandig Folk, der vil bringe Dem, hvad De forlanger, det forstaar sig, for Deres Regning.

Tordenørn. For min Regning! Saa, saa!

Hilleflov. Troe mig, Don Tordenardo, Rængslet sørger for det, De meest behøver. Det er Roelighed. Thi uden Roelighed kunde De jo ikke tænke paa Deres Forsvar, eller om De saa behager — paa en salig Ende! Jeg anbefaler mig til Deres Bevaagenhed! (han gaaer).

Tordenørn. Alle Bomben, Granaten, Karthaunen Donnerwetter! Den Person er forbandet heftig! Det maae man lade Deres Raade, Frue Justitia, hun hænger sine Folt med al muelig Politesse! Roelighed! Gid Beelzebub, den store Oberst, annamme den Roelighed! Er det ikke allerede saa mørkt, og saa skummelt, og saa roeligt, som i en Domkirkehvælving! Wilibald!

Wilibald. Gnådig Herr!

Tordenørn. Her sidder jeg. Hvad skal vi nu gjøre?

Wilibald. Wenn es doch auf Ihre Rechnung geht, Herr Oberst, so dünkte ich, wir trinken! Bey einem Glase Wein überlegt man noch einmahl so gut.

Tordenørn. Rigtig Wilibald! Skrækken har giort mig ganske ædru. Jeg føler det ruller, og dundrer, og rasler i min Mave, som idel Tordenveir. Alle Donner, Wilibald, ring engang! (Wilibald ringer). Jeg troer, det er den salige Ende, Personen talte om, der rasler i min Mave! (Tjeneren kommer)

Wilibald. Wein! Verstehst er? Sechs Flaschen guten Wein! und Gläser! (Tjeneren gaaer og bringer det forlangte).

Tordenørn (drifker nogle Glas i en Hast). Aha! Mæven er dog Livets Kilde; og Vinen det ægte Livets Vand. Alle Bomben und Karthaunen! Wilibald, jeg føler, jeg lever endnu.

Wilibald. Und der Herr Oberst sollen noch lange leben! Ihr Wohlergehn! gnädiger Herr.

Tordenørn. Wilibald, hvor kan han tale om Velgaaende. Jeg sidder jo arresteret som en Synder, der skal steges af Soel og Maane. Bli-
ver jeg ikke offentlig bestaaet? Har den Nat-
ugle, den Ulyffens Fugl ikke sunget om en infam
salig Ende?

Wilibald. O ho, nichts anders? Lassen Sie sich dienen, gnädiger Herr! Die vornehmen und reichen Leute hängt man nicht. Das ist nir-
gends in der Welt gebräuchlich, bey meiner ar-
men Seele, nirgends!

Tordenørn. Men alle Donner! tael dog fornuftig, som det sig bør ved et Glas Wiin. Hvad hjælper al min Adel og Formue her? De Satans Mennesker vil jo ikke troe, at jeg er Oberst Tordenørn.

Wilibald. Sollen schon dran glauben, gnä-
diger Herr! Lassen Sie sich dienen! Ich dachte,
Sie ließen den Herren Pirfedommer, oder was
er ist, höflich zu sich bitten.

Tordenørn. Nu?

Wilibald. Sie erzählten ihm denn den Verlauf der Sache. Die Hallunken, die Komö-
dianten haben ja ihren Bettel wieder: und das
Ganze ist ja, hohl mich! nur ein Spaß gewesen.

Tor-

Tordenørn. Ky, for Kanden, Korporal, han taler jo, som Een, der aldrig i sine Dage havde drukket andet end Vand.

Wilibald. Nur Geduld, gnädiger Herr! Hören Sie nur weiter!

Tordenørn. Nu?

Wilibald. Indem Sie nun dem Herrn höflich zusprechen und zutrinken, verstehen Sie? So lassen Sie so mit guter Manier ein Wort fallen von einigen hundert Reichsthälern, die Sie daran spendieren wollen, wenn man die Sache unterdrückt.

Tordenørn. Alle Wetter, Wilibald, han har Ret! førend jeg lader mig prostituere, spenderer jeg hellere 1000 Rdlr.

Wilibald. Hab ichs nicht gesagt, gnädiger Herr! Viel Höflichkeit, viel Wein, und — viel Geld! Hohl mich! straf mich! das muß helfen. —

Tordenørn. Han har Ret! han har Ret! (han ringer.) Holla! Holla! (til Tjeneren.) Vær saa god, og bed Herr Birkedommeren om den Bevaagenhed, at unde mig sit Besøg! (Tjeneren gaaer.) Men alvorlig Wilibald, sig mig engang, er det nogeninde gaaet nogen af alle vore mange Helte saa bedroveligt, som mig?

Wilibald. Leider! leider! niemals. Aber was ist die Ursache, gnädiger Herr? Dännemark ist ein gutes Land, ein herrliches Land. Aber hohl mich, straf mich! die Justiz hat hier gar zu viel zu sagen: hier können keine Helden-gedenken.

Tor-

Tordenørn. Ja, Wilibald, der siger han et sandt Ord. Frihed er det Element, som føder store Sieler; og hvad indskrænker Friheden mere, end den forbandede hellige Justiz? O! mit fattige Fædreland, Du er ikke bestemt til at frembringe andet, end i det høieste en Mestertyd. Nei, nei, alle vore Helte, Rinaldo, og Coronato, og Orlando, alle disse levede i Frihedens Land, i Italien, eller Dalmatien, eller der omkring! Hør, slipper jeg vel herfra; saa vil vi paa min Ære! drage til Italien. Alle Aviser, alle indiske Aucthorer skal fortælle om mine Heltebedrifter; og saa er jeg vis paa at mine Landsmænd strax vil oversætte det ypperlige Værk om Marchese Tordenardos Eventyr!

Wilibald. Besinnen Sie sich, gnådiger Herr; der Richter kômmit.

4.

De Forrige. Hillestov. (Wilibald binder ham en Stool).

Tordenørn. Aha! Tag ikke fortrydelig op, Herr Birkedommer, at jeg gjør Dem Uleilighed. (noder ham til at sidde ned).

Hillestov. Aldeles ikke. De behager at befale! Med Fornsielse skal jeg søge at lette Deres fiedsommelige Dage i Fængslet, og maaskee Deres sidste Dage i Livet.

Tordenørn (affides). Der er han igien, den forbandede Natugle!

Hillestov. Hvad behager?

Tor-

Tordenørn. O! Intet! Jeg takker Dem for den gode Opvartning og den gode Vin. Maae jeg byde Dem et Glas?

Hillestov. Jeg er Dem meget forbunden. Velan, Don Tordenardo, Haabet leve!

Tordenørn. Rigtig, Haabet leve!

Hillestov. Haabet om et bedre Liv, mener jeg!

Tordenørn. Ganden heller! Gud forlade mig mine slemme Synder! Dette Liv er godt nok for mig, Herr Birkedommer, saalænge jeg kan have det med Ære. (Drikker stærkt). Hør, De er en artig, en høflig, en fornuftig Mand. Lad os tale et fornuftigt Ord sammen (Skænker ideligen for Hillestov, og nøder ham til at drikke).

Hillestov. Meget gierne, Don Tordenardo.

Tordenørn. Lad den Titel bort! Alle Karthaunen: Donnerwetter, jeg er paa min Ære Oberst Tordenørn.

Hillestov. Og hvormed beviser De det?

Tordenørn. Bevise? Har man hørt Mægen! Alle Donner, jeg maae dog bedst vide, hvem jeg er!

Hillestov. Det er ikke alletider Tilfældet. I Kjøbenhavn var for nogen Tid siden en fattig Matros, der paastod at være Keiser. Om De nu sagde, De var Kong Salomon; skulde jeg derfor troe det? Nei — nei, der er en stor Forskiel imellem Kong Salomon og Jørgen Hattemager, imellem Kæbefapitainen Don Tordenardo og den vakke Oberst Tordenørn.

Tor:

Tordenørn. Den store Oberst Beelzebub annamme mig, om jeg ikke er denne vakkre Oberst Tordenørn! Spørg kun min Søster Lovise og min Datter Ottilia, og min Forvalter og alle mine Bønder fra Baroniet Tordenstrup.

Hillestov. Godt, godt, i Morgen er der Forhør: der kan De fremføre alle deres Beviser.

Tordenørn. Og i Nat skulde jeg endnu sove her, som en Synder? Nei, bedre Kiøb, Herr Birkedommer! Hør, den hele Sag var jo kun en Spøg. De jævne denne fatale Sag, saa godt De kan, saa betaler jeg Dem for Deres Image 1000 Rdlr. paa et Bret.

Hillestov (springer op). Hvad, Herre, De vil byde mig Stikpenge? De vil fornedre Retsfærdigheden til en Gadefiælling, som sælger Tyvekoster? Herre! det skal De komme til at betale.

Tordenørn. Nu, nu, nu! far dog ikke op som en Bombe.

Billibald. Wenn Sie das Geld nicht wollen, Herr Birkedommer, so thun Sie es aus Freundschaft für den Herrn Oberst!

Hillestov. Af Venskab for en Røver-Kapitain?

Tordenørn. Nu, nu, nu! et godt Ord igien, Herr Birkedommer! (bringer ham et Glas.) Drik engang; saa besinder De Dem nok. 1000 Rdlr groer dog ikke paa hvert Træ. De burde dog betænke, at jeg mener det godt.

Hillestov (som ikke tager Glasset). Nei, med Dem drikker jeg aldrig mere! (vil gaae).

Tor:

Tordenørn. Vil De forlade os i Brede?
Skal jeg endelig blive her i Nat?

Hillestov. I Nat, i Morgen, i Overmorgen — indtil Deres sidste Stund.

Tordenørn. Det er dog saa fiedsommeligt!
hvorfor skilles vi ad?

Hillestov. Loven befaler det: af en besynderlig Raade lod man Dem beholde Deres Endster.

Wilibald. Wenn Sie erlanben, Herr Pirkedommer, ich bin ein braver Korporal.

Hillestov. Saa?

Tordenørn. Men maae jeg ikke tale med
Baron Staal?

Hillestov. Med Don Staaliano? (betænker sig.)
Velan, det være den sidste Godhed, jeg viser Dem!
Men, Herre, dersom jeg fornemmer, at De overlægger nye Praektifer

Tordenørn. Aldrig, aldrig! Vil De da
sende mig Baron Staal? (Hillestov. bejaer det og gaar).
Nu, Wilibald, hvad siger han nu? Jo! det var
et skönt Indfald, som fik et herligt Udfald!

Wilibald. Aber was kan ich davor, gnädiger Herr? Sagen Sie selber, ist es je in der Welt erhöht gewesen, daß ein Jurist, ein Advokat, ein Pirkedommer böse wird, wenn man ihm 1000 Rthlr. anbietet? Die Art-Leute, sagt man, haben ja sonst Hände von Pech, woran Alles kleben bleibt.

5.

Tordenørn. Wilibald. Staal (med den danske Lovbog i Haanden).

Staal. Hvad vil De? Hvorfor afbryder De mine alvorlige Studeringer?

Tordenørn. Studeringer? Er det da nu Tid til at studere?

Staal. Just nu. Det er Dem, der nøder mig dertil. Eller mener De, at jeg for Deres Skyld vil lade mig domme til Steile og Hiul?

Tordenørn. Til Steile og Hiul? Er De gal? —

Staal. Enten jeg, eller denne Bog. Kender De den?

Tordenørn (læser Titelen). "Kong Christian den femtes danske Lov" — Hvad skal jeg med den? Der! Jeg har en naturlig Afstøje for deslige Bøger (vil give Bogen tilbage).

Staal. Nei, nei! Læs engang for Løiers Skyld fiette Bog, sextende Capitel, første Artikel! Vil De see? (læser løselig). "Hvo som ligger i Skiul, og røver nogen veifarende Mand, p. p., have forbrudt sit Liv til Steile og Hiul" Nu, hvad siger De? Kan sligt ikke nøde En til alvorlig Studering? —

Tordenørn (forbauset). Nei, er det sandt? staaer det virkelig der? (tager Bogen). Alle Bomben Karthaunen: Donnerwetter! "forbrudt sit Liv til Steile og Hiul."

Staal. Ja, det forklare vi Jurister nu temmelig lemfældigt.

Tor:

Tordenørn. Nu?

Staal At have forbrudt sit Liv til Steile og Hiul, seer De, betyder ikke, at De just skal radbrækkes. O nei! Herr Oberst! først hugger man blot Hovedet af, og siden lægger man Kroppen paa en Steile.

Tordenørn. Alle Donner! en herlig Forflaring! Oberst Tordenørn skulde staae for Retten, som en Delinquent! Sy, for Ganden! Manære taaler jeg ikke. For skyder jeg Dem og mig og den hele Verden! (drikket stærkt.) Aha!

Staal (drikket ligeledes og røber en hemmelig Skædesfryd).

Tordenørn. Men sig mig, Staal, er De reent fra Forstanden? Kommer De her for at prale med Deres Jura? Har jeg derfor udbedet mig Deres Besøg?

Staal. Men sig mig, Herr Oberst, skal jeg for Deres Skyld miste Liv og Ære? Er det ikke Dem og Deres vise Korporal Wilibald, der har ført mig i denne Ulykke? Eller mener De, at jeg længes efter den store Ære at halshugges i Deres Selskab?

Wilibald. Das ist keine Manier, Herr Baron! Mein Herr bedarf Ihres Rathes, aber nicht Ihrer Vorwürfe.

Tordenørn. Rigtig, derfor lod jeg Dem komme. Jeg tænkte vi vilde holde fælleds Krigsraad; og saa staaer De der, som en Auditeur, der oplæser en Dødsdom.

Staal. Er De i Snibe, saa see selv til, hvor De finder en Udvei! Jeg for min Deel skal

nok slippe heelskindet, love være min ærlige Manductør, der har lært mig mine Jura!

Tordenørn. Hvad? Og De vil lade os i Stikken?

Staal. Ja hvorfor ikke? Man er sig selv nærmest.

Tordenørn. Er det inueligt? Alle Donner! Grænde er Grænde værst, siger Ordsproget.

Staal. Grænde! Ja Herr Oberst, med dette eneste Ord kunde De forvandle mig til Deres æmmeste Søn, til Deres Raadgiver og Ven.

Tordenørn. Hvorledes?

Staal. Nu, lad os et Dieblif glemme vor Trætte! Jeg er atter den Samme, som jeg stedse har været. Bifalder De mit Forslag, saa sætter jeg mit Hoved til Pant, jeg redder Dem og os alle.

Tordenørn. Nu, saa lad dog høre!

Staal. De veed selv, Herr Oberst, hvor længe jeg har elsket Deres Datter.

Tordenørn. Alle Donner! kan De nu tænke paa Smaating? De veed jo ogsaa, at jeg ikke har noget imod Deres Sivtermaal.

Staal. Men hvad hjælper det, saalænge Ottilia har Lov til at vægre sig?

Tordenørn. Men kan jeg da tvinge min egen, fiære Ottilia?

Staal. Ikke tvinge, men overtale . . . med Fornuft, at sige. Er Ottilia ikke den æmmeste Datter, nogen Fader kan ønske sig?

Tordenørn. Jo! Ingen Konge paa Jorden har en bedre Datter.

Staal.

Staal. Sæt nu, Herr Oberst, at jeg redder Dem. Da træder De hen til Ottilia og siger, som saa: min Datter, see, der staaer den Mand, der har reddet mig fra Banære, fra Steile og Hiul: jeg har givet ham mit Løfte, og han fortjener Din Haand. Mener De, at Deres gode Datter da vil sige Nei?

Tordenørn. Alle Donner! De har Ret. (omfavner ham.) Baron, De er min Søn.

Staal. Godt! Vil De altsaa underskrive denne skriftlige Forsikkring? (tager et Papiir frem.)

Tordenørn. Underskrive?

Staal. Ja, det er en af vore Svagheder: vi Jurister ville gierne have Sort paa Hvidt. Behag at læse!

Tordenørn. Siig kun, hvad er det?

Staal. Deres Løfte at give mig Ottilias Haand, ifald jeg redder Dem! (gaaer hen, og ringer).

Tordenørn (læser Papiret angstig igiennem). Intet videre? ja jeg underskriver.

Staal (til Tjeneren). Pen og Blæk!

Tordenørn. Vel at mærke, ifald De redder os!

Staal. Det forstaaer sig.

(Det forlangte bringes, Tordenørn underskriver).

Tordenørn. Der! der har De Deres Papiir. Men nu er jeg forbandet nysgierrig efter at høre Deres Plan. Jeg og Wilibald, vi har ikke kunnet udfinde noget.

Staal. Men De har jo heller ikke studeret Jura! Kom, lad os nu i al Fortrolighed sætte os til Glasfen!

Tor.

Tordenørn. Nu lad os nu høre! (Tordenørn rober gradvis, at Vinen efter den Ekstase og Vergelse stiger ham til Hovedet, og gjør ham søvnig-drucken).

Staal. Naar jeg overveier alle Omstændigheder, Mummets Færd, at man arresterede os i Slotskroen, der støder til Slotsaugen, Nummer To, at vi neppe vare ti Minutter undervejs fra Kroen til disse mørke Værelser: saa slutter jeg deraf, at vi ikke ere langt fra Slottet, og følgerig endnu i Grevskabet Biellendal.

Tordenørn. Alle Donner! Siig os ikke hvor vi ere, men hvorledes vi slippe herfra!

Staal. Patience, mon Colonel! — Den Herre, der lader sig kalde Birkedommer, enten med Ret eller Uret . . .

Tordenørn. Nei, nei ham — ham kalder jeg Natugle.

Staal. Er ingen kongelig, er i det høieste Grev Brabes Birkedommer.

Tordenørn. Jeg var tilfreds, han var Gandens Birkedommer. Hvad gjør det til Sagen? —

Staal. Patience, mon Colonel! Det gjør saare meget til Sagen. Er Manden quæstionis Grevens Birkedommer; saa er han i dette Dilemma ikke vor høieste Instans.

Tordenørn. Alle Donner! Don = Donner!

Wilibald. Geduld, gnådiger Herr!

Staal (mærker, at Obersten bliver søvnig, og gaar fra den paatagne vigtige Tone over til den naturlige). Med et Ord, Herr Oberst, vi vil henvende os til Greven selv.

Tor:

Tordenørn. Til Greven selv? J — ja — ham selv.

Staal. Vi vil skrive ham Sagens hele Sammenhæng.

Tordenørn (anstrænger sig til Opmærksomhed). Sammenhæng — ja — gjør det Baron!

Staal. Grev Brahe er en Kavaleer, og veed, hvorledes man bør behandle Kavalerer. Snasnart han erfarer Alt, sætter han os vist paa frie Fod.

Tordenørn. Gjør han? Paa fri Fod — (staar op, og gaar, som Een, der er lidt drukken og søvnig.) rigtig — paa fri Fod, Baron seer Du?

Staal. Skal jeg da skrive?

Tordenørn. Skriv kun, Baron — skriv min Hiertesen — jeg skal nok sove for Dig med. Wilibald!

Wilibald. Gnådiget Herr!

Tordenørn. Før mig til det grønne Sovegemak!

Wilibald. So gehts, wenn man auf Schreck und Aerger trinkt. Helfen Sie mir, Herr Baron! Ein Halbstündchen Schlaf, und mein Oberst ist wieder frisch! (de føre ham ind i Sovestammeret).

6.

(Den forrige Sal).

Brahe. Lovise.

Brahe. Vær De kun roelig, Deres Raade!

Lovise. Men maae jeg ikke frygte for hans Helbred?

Brahe

Brahe. Jeg troer det ikke. Det er rimeligvis ikke den første Skræk, Deres Herr Broder har oplevet, og hans humoristiske Charakter hjælper ham nok at forvinde dens Følger. De seer selv, skal han tabe al Lysten til dette synderlige, ubesindige Slags Eventyr; da kan kun Lovenes og Skrækkens Besthed give ham Affsnag derfor. Men vi have det jo i vor Magt, at forlænge eller at forkorte vort Forsøg.

Lovise. O! Herr Grebe, saa gjør snart Ende derpaa!

Brahe. Snart, haaber jeg. Deres Broder skal formelig love at give Slip paa Minaldineriet; og — hører De? Veninde? han skal ovenikøbet blive min Ven!

Lovise. Deres Ven? O hvilken Glæde, om begge Huse blive forenede ved Venskab!

Brahe (med hentende Vægt). Ved Mere end Venskab!

Lovise. Mere end Venskab?

Brahe. Krøken Ottilia er den første Pige, der har gjort Indtryk paa min Karl: og naar det er en Ottilia, der elstes for første Gang, elstes hun ogsaa for evig.

Lovise. Men Ottilia?

Brahe. Det vilde jeg just spørge Dem om. Hun spoger allerede med Karl. Er det ikke denne lette Krig, hoormed Kierlighed undertiden pleier at begynde et alvorligt Feldttog!

Lovise. Men Ottilia er ikke ganske fri.

Brahe. Ikke fri?

Lovise. Min Broder har erklæret sig for Baron Staal.

Brahe. Vil han tvinge sin Datter?

Lovise. En Faders Bøn virker mere end Svang.

Brahe. Fortiener Staal Deres Ottilia? Jeg beder Dem, kan De selv tillade sig en Forbindelse?

Lovise. En afhængig Søster har ingen Stemme.

Brahe. Vil De da heller ikke hjælpe mig?

Lovise (tier med øjensynlig Forlegenhed).

Brahe. De kan ikke?

Lovise. O! Herr Greve, tvende Hierter skulde frivilligen møde hinanden, har man sagt mig. Det er saa misligt, naar Andre vil lede dem. —

Brahe. Sandt! Vi ville heller ikke være andet end roelige Tilskuere. Men naar nu disse Hierter virkelig møde hinanden?

Lovise (tier atter).

Brahe (gietter Marsagen). Frygter De, at min Karl ikke vil gjøre Deres Ottilia saa lykkelig, som hun fortiener? Ogsaa fra den Side skal De være roelig! Hør, min Veninde; jeg kender Karl, og bedømmer ham saa upartisk, som mig selv! Karl har studeret paa et Sted, hvor en moralsk Smitte har henrevet ham, som hundrede andre Ynglinge. Men en Smitte, der blot frembringes ved Tiden, forsvinder ogsaa med Tiden. Endnu er hans Hoved og Hierte sundt. Tilgiv hans pedantiske Sprog, hans tilskyndende folde Egoisme,

me, hans afgjørende Tone; alt dette vil lidt efter lidt bortsmelte for Kierligheden, som en Snestof paa den varme Kind. O! disse stolte Philosopher (smilende.) foregive at foragte den sunde Menneskeforstand; men de nødes nok til at hylde den, naar den møder dem i Skikkelse af en elskværdig Pige.

Lovise (som har hørt med stigende Deeltagelse). O! hvor takker jeg Dem for denne Frimodighed! Ja, jeg tilstaaer, jeg har miskiendt Baron Løvenfrone, og nu undres jeg, at Ottilia har seet saa rigtig!

Brahe. Har hun? Ja, den begyndende Kierlighed seer skarpt.

Lovise. Enhver, der fortjener min Ottilia, har en Veninde i mig.

Brahe. Tænkte jeg det ikke nok? Vil De da som Ottilias Veninde høre hvorledes hun er fundet?

Lovise. Det er mig en kjær Pligt.

Brahe. O! min Sophies Veninde! Hvor med kan jeg bevise Dem min Taknemmelighed? Ja! Kom! De skal see Sophies Tempel, min Helligdom. Det eneste Værelse her paa Slottet, som jeg har forbeholdt mig alene, som jeg har helliget til Kierligheds Minde.

Lovise. Sophies Tempel? O! kom Herr Greve! Alle Erindringer om Sophie tør Venskab dele med Dem! (De vil gaae).

7.

De Forrige. Ottilia. Løvenkrone. Hillestov.

Ottilia. } O! Tante! Efterretning om min
 Hillestov. } Kader! (hun taler sagte med Lovise).
 } For jeg opholde Dem? Herr
 } Greve?

Brahe. Gierne! vil De tillade, min Ven-
 inde? Kun eet Dieblif! Nu, Herr Doctor!

Hillestov. Her er Brev fra Baron Staal!

Brahe. Blot fra den Ene? (aabner og læser
 Brevet).

Hillestov. Paa alle Gangers Vegne, som
 jeg formoder.

Brahe. De har Ret! Underhandlingerne
 aabnes. De Herrer forlange af mig, som Ste-
 det's Overighed, intet mindre end fuldkommen Fri-
 givelse. Men hvorledes bærer jeg mig nu ad?
 En skriftlig Underhandling fører ikke til Maalet.
 Jeg selv tør ikke tale med Oberst Tordensørn. Jeg
 ønsker, og haaber, han skal blive min Ven, og i
 denne ubehagelige Stilling vilde mit første Be-
 fiendtskab ei gjøre det bedste Indtryk. (med et umær-
 keligt Bink). De Herr Doctor? . . .

Hillestov. Om Forladelse Herr Greve, jeg
 er Virkedominer, jeg bør blive min Rolle troe.

Brahe. Ogsaa sandt! Nu, hvad siger Du,
 Karl? Vil Du paatage Dig at bringe De Herrer
 mit mundtlige Svar?

Lovise. O ja, Herr Baron! Gjør det for
 vores Skyld!

Bra-

Brahe. Du betænker Dig? (til Ottilia.) Deres Naade, vil De ikke give ham et godt Ord?

Ottilia (rødmende og forlegen). Kan jeg formode, at en ubetydelig Piges Bøn

Løvenkrone. Nok, nok, min Frøken! Deres Ønske, en Datters Ønske, er for mig et helligt Bud.

Brahe. Ret, Karl! Noget af Dit gamle ridderlige Galanterie sømmer sig selv for en Philosopher — desuden kan det være Dig ligegyldigt? Du lærer da at kiende Frøken Ottilias Fader og Frøken Ottilias offentlig erklærede Elsker!

Løvenkrone. Hvem, Herr Onkel, hvem?

Brahe. Er det ikke sandt, Deres Naade, at Baron Staal med Deres Faders Tilladelse gjør sig Haab om Deres Haand?

Løvenkrone. Hvad? Baron Staal? Og De, min Frøken, De kan elske en Baron Staal?

Ottilia (med stigende Forlegenhed). Herr Baron, vort Bekendtskab er alt for nyligen begyndt. De vil neppe vente Svar. Min Fader finder Fornøielse i Herr Baron Staals Omgang: og jeg men jeg

Lovise. Men min Ottilia har aldrig givet ham Anledning til at haabe!

Brahe. Godt! Velan, Karl! Du er min Gesandt! Følg med mig i mit Kabinet, at jeg i al Roelighed kan meddele Dig Din hele Instrux (til Lovise.) Kun et Par Dieblikke min Veninde; og jeg skal see Dem i vor Sophies Tempel (til Ottilia)

De

De tillader? (til Hillefio.) Sørg De for at moere Damerne i Billedgalleriet! Kom Karl!

Ottilia. Men Herr Baron, vil De ogsaa tale til min Fader med — med Barsomhed?

Løvenkrone. Med al Agtelse! Deres Fader kan fordre mit Liv.

Brahe. Karl! Karl! det var vel stærkt sagt — Frøken Ottilia, jeg indestaar for min Søstersøn. Hans Liv er ham vist ikke for dyrbart. Men . . . om han en Times Tid kan lægge sin Lærdom til Side, som en Bog . . .

Løvenkrone. O jo, Onkel! De skal see, De skal see!

Brahe. Nu, saa seer jeg, at Kierlighed endnu siden Dvids Tid ei har glemt den Kunst, at omstabe Mennesker! (Brahe og Løvenkrone gaar ud paa venstre Side. Hillefio og Damerne igiennem Glædørene i Bagsgrunden).

Fjerde Akt.

I.

(Et Sommerbærelse, som gaar ud til Haven: Baggrunden er aaben, eller uden Bæg. Træer, Buske og Blomster danne en Lovhytte, og en naturlig Boliere. I Bærelset selv sees Sophies Skilderie, Clavecin, Arbeidsbord, o. s. v.)

Brahe (der har læst Lovises Breve til Sophie, reiser sig, og gaar med megen Bevægelse frem og tilbage paa Gulvet). Findes der endnu tvende Hjerter, som disse Veninder! O! naar jeg læser Lovises Breve, da glemmer jeg at beundre den lyse Forstand, der taler i hver Linie; thi den styres af et Hjerte, som opfordrer til inderlig Agtelse! som kunde adle en Engel! Og Lovise skal ikke være lykkelig? Lovise skal være afhængig? afhængig af slig en Broder? Nei! nei! (han træder hen til Skildriet, og trækker Gardinet bort.) O! min Sophie, smiler Du Bifald til mit Forsæt? Skal Venskab her under Dine Dine forskionne Din Lovises hele Liv?

2.

Brahe. Lovise.

(Der bankes paa Døren; Brahe aabner; Dam fører Lovise ind, og gaar igien).

Lovise (bliver staaende og betragter det Hele med Forundring). Hvad? Jeg troede at træde ind i den sørgende Bemodigheds Tempel; og . . .

Bra-

Bræbe. Og De finder Kierlighedens og Naturens aabne, lyse Helligdom! O min Veninde, dette var vor Sophies kiereste Sommerværelse: Alting staaer endnu, som hun har forladt det. Her lever jeg mine lykkeligste Timer: og jeg tillader mig kun da at leve her, naar jeg troer at have fortient det. Hver Erindring om Sophie er Fornøjelse af en Salighed; hvert Blik paa Sophies Billed Forvisning om en end høiere Salighed, der venter mig hifset. Hvorfor skulde jeg da sørge? Kun det glade Sind, sagde Sophie saa tidt, kun det glade Sind giver Kraft til Daad.

Lovise. O! hvor fielden er en Virksomhed, som Deres, forenet med Deres Følelse for det Skionne! Her altsaa, her

Bræbe. Her levede Sophie sig selv. Her nød hun den Ensomhed, som hos hende var en uundværlig Forberedelse til alle selskabelige Nyder. De veed, min Veninde, hvor barnlig, hvor søsterlig hun elskede Naturen. Alle dens Skabninger, sagde hun, trives kun ved Frihed; og vi Mennesker have Lænker for Alt. Derfor hufede hun en Kanariesfugl i et Bnur. En Deel af vor store Hauge lod jeg indhegne blot for hende. O! hvor lykkelig var hun, naar hun nød Natur og Ensomhed tllige. Dette Sted er Indgangen til hendes Have: En bevægelig Trævæg forvandler det i et Dieblik til et lukket Værelse. O! det var, som om hele Naturen kiendte hende: og med hvilken Omhed sørgede hun for sine Blomster, sine Buske, sine Træer, sine Fugle. Her fandt Fuglene Føde; og her lovsang de deres kierlige Pleie-
mo,

moder. Af! med Sophie have Nattergalene selv forladt denne Løvhytte! O! tilgiv min Veninde, selv Bemod har sine blide Taarer.

Lovise. Tael, min Sophies Ven! Erindrungen bør talz. - Kun alt for længe have De savnet et deeltagende Herte!

Brahe. Af! ja, kun alt for længe. Og hvo kan erstatte mig dette Savn, som De? O! min Sophies Lovise, jeg har atter læst Deres Breve; før har jeg troet at forstaae dem: men først nu, da jeg har seet Dem selv, veed jeg at vurdere hvert Ord. Deres Dine, Deres Ansigt, Deres hele Væsen er den skønneste Commentar. O! hvor høit agter jeg Dem, der har eiet min Sophies hele Herte!

Lovise. Og som Sophies Veninde skyldte jeg Dem et Taknemmelighedsbeviis. De taler om mine Breve: (hun tager en Pække frem af sin Arbeidspung.) men Samlingen bør ikke være ufuldstændig: her har De Sophies Breve til mig, for Dem et Gallerie af minderige Skilderier!

Brahe. Sophies Breve? O! denne fine, denne ømtgættende Opmærksomhed ligner Dem selv. (han tager og kysser Lovises Haand med ædel Varme.) Nei, Lovise, denne Haand, der offrer mig saa dyrebar en Skat, denne Haand slipper jeg ei mere. See her, under min og Deres Sophies hellige Billede spørger jeg Dem, vil De være min Veninde? —

Lovise. O Gud! jeg er det jo allerede!

Brahe (med høitidelig Vægt). For evig?

Lovise. Hvad betyder denne Høitidelighed?
Siig, hvad mener De.

Brahe. Lovise, De er ophøiet over al den
Forstillelse, som den store Verden offentligen paa-
lægger, og hemmelig beleer. De fiender mig;
jeg fiender Dem. Den Kierlighed, der har helli-
get min hele Tilværelse til Sophie, denne Kierlig-
hed kan jeg ikke byde Dem. Men Venjskab, der
er grundet paa saa hiertelig en Algtelse, staaer og
saa urokket. Siig, vil De?

Lovise. De overrasker mig! De sner
De tilgiver min Forvirring!

Brahe. Kat Dem, min ædle Lovise! Denne
Have, dette Tempel, dette hele Huus har alt for
lange savnet en blid og viis Bestyrerinde. Vil
De være det? Kun Venjskab kræver jeg; og Uaf-
hængighed lover jeg Dem. Mit Navn, det blotte
Navn er dog intet Baand for Dem? Lad Kirken
end indvie vort Forbund under en anden hellig
Benævnelse: jeg skal aldrig fordre mere, end De-
res Hierte frivillig vil skienke mig. Vil De
være min? De tier? Men De trækker ikke De-
res Haand tilbage? Godt! jeg venter Deres
Svar, naar De har samlet al Deres Rolighed!

Lovise. O! nei! hvorfor skulde jeg ikke strax
søge, at være Deres Tillid værdig? Venjskab i
daglig Umgæng med Dem, Deeltagelse i
Deres velgiørende Planer Deeltagelse i
alle de Velsignelser, der ydes Dem O!
hvor gierne tog jeg imod alle disse Himlens fældne
Gaver. Men tilgiv, ædle Greve! kan jeg sam-

menlignes med Deres Sophie? kan jeg paa nogen Maade erstatte hendes Tab?

Brahe. Sophies Venstreb kan kun De erstatte mig! Og hendes Kierlighed? O! Lovise, Skiebnen styrede mit Valg. Havde jeg kiendt Dem, førend Sophie; vilde jeg rimeligviis have elsket Dem, som jeg nu elsker Sophies Minde! Har De ingen anden Indvending?

Lovise. Ingen uden Tankens Næthed

Brahe. Deres Phantasie vil let vænnes til at tænke Dem her som Sophies Arving.

Lovise. Og min Broders Samtykke.

Brahe. Det bør jeg sørge for. O! min Lovise, hvor vil det glæde mig, at see Sophies Arbeide fortsat ved Dem. Denne Have vil atter vorde et Paradis, og dette Slot et Belgierenheds Tempel. Kom, jeg bør indføre Dem i alle de Eiendomme, som Sophie nu overlader til Dem! (de gaae ud til Haven. Theatret forandres til Tordenørns mørke Bærelse).

3.

Løvenkrone. Staal. Tordenørn. Wilibald. (En Diener gaaer foran med to Lys).

Staal (som fører Løvenkrone ind). Men det er mig, der har skrevet Brevet.

Løvenkrone. Men det er Herr Obersten, jeg har at tale med.

Staal. Jeg troer han sover endnu. (træder til Kabinetsdøren). Herr Oberst von Tordenørn!

Wilibald (inden for). Sogleich! Sogleich!

Staal.

Staal. Vil De ikke tage Plads, Herr Baron?

Tordenørn. Alle Karthaunen : Donnerwetter, Staal, det kalder jeg at sove! Ah! Hvem er denne fremmede Herre?

Staal. Herr Baron Løvenkrone!

Løvenkrone (der har betragtet Obersten med Interesse, som isor at sammenligne Faderens Træk med Ottilia?). Jeg er Greb Brahes Søstersøn, og i dette Dieblig hans Sendebud til Dem, Herr Oberst.

Tordenørn. Til mig?

Staal. } Erindrer De ikke, at jeg paa vores Vegne har skrevet til Herr Greven?

Wilibald. } Besinnen Sie sich, Herr Oberst, der Baron Stahl wollten uns ja die Freiheit verschaffen!

Tordenørn. Aha! nu erindrer jeg! det var kun en liden Rest af Sønnen! Nu, hvorledes gif det da? Ere vi frie?

Staal. Behag, at spørge selv! Mig har Herr Baronen ikke villet sige noget. (Wilibald bringer Stoele. Tordenørn indbuder til at sidde ned).

Tordenørn. Nu, Herr Baron, De veed da vor Malør! vi vilde lege Komedie, og der blev en Tragedie af. Men den øverste Oberst annamme mig, om jeg har vidst et eeneste Ord af, at det var Synd!

Løvenkrone. Om Forladelse, Herr Oberst, kiendte De da ikke Kong Christian den femtes danske Lovbog?

Tordenørn. Alle Bomben-Donnerwetter! hvem kan falde paa at en Konge vil besfatte sig med at skrive Bøger? og ovenikøbet sli­ g en Bog? Er det ikke uhyrt, Herr Baron, at straffe en uskyldig Spøg med offentlig Vanære?

Løvenkrone. Det er ikke Deres Spøg, Herr Oberst, det er Røveriet, som straffes. Min Onkel vil gjerne troe, at Deres Hensigt var uskyldig

Tordenørn. Ja, paa min Ære var den saa

Løvenkrone. Men Justitien skal bedømme Handlingen, ikke Hensigten; og der ere desværre! alt for mange Vidner for, at De og Deres Følge har berøvet nogle veisfarende Mænd.

Tordenørn. Gid de Kieltringer havde været i Helvedes Afgrund, og spillet Komedie for Satan og hans Hof, førend de kom til den ulyksalige Kroe! Er det da slet ikke mueligt, Herr Baron, at jevne denne fatale Sag?

Løvenkrone. Det er vanskeligt, men ikke umueligt. Min Onkel erklærer, at han af Afgjørelse for Dem, Herr Oberst, og blot for Deres Skyld vil gjøre Alt det, der staaer i hans Magt.

Tordenørn. O! De er en allerkiereste Mænd, Herr Baron!

Løvenkrone. Men, siger han, De begriber selv, at han først bør sætte sin egen Ære i Sikkerhed.

Tordenørn. Alle Donner, hvorledes?

Staal.

Staal. Komedianterne og Verten tie nok, naar man giver dem en anstændig Sum: og i saa Fald, Herr Baron

Løvenkrone. I ethvert Tilfælde vil De til-
lade, at jeg først afhandler Sagen med Herr
Obersten selv. Siden har jeg paa min Onkels
Begne et Par Ord til Dem alene.

Staal (bucker, tier med undertrykt Ærgrelse, og gaaet
tilside: sagte). Wie fun! er jeg først sluppen, skal
jeg nok lære Dig!

Løvenkrone. De begriber nok, Herr Oberst,
at min Onkel bør sætte sin egen Ære i Sikkerhed.
Skulde det paa en eller anden Maade rygtes,
skulde De en anden Gang f. Ex. vove en lignende
uhældig Prøve, da vilde han udsætte sig for Justi-
tiens Tiltale, som den, der har dulgt en lovstri-
dig Gierning.

Tordenørn. Alle Karthausen: Donnerwet-
ter! Det er en forbandet Omstændighed! Ja —
hvad skal vi da gjøre? Siig, Herr Baron, hvad
skal jeg da gjøre?

Løvenkrone. Min Onkel forlanger intet vi-
dere, end Deres Æres Ord, Deres mundtlige
Forsikring.

Tordenørn. Hvorledes?

Løvenkrone. Her er min Onkels skriftlige
Udkast! Skal jeg læse for Dem?

Tordenørn. Alle Mussedonner! ja Herr Ba-
ron, hav den Godhed!

Løvenkrone. "Under min Æres Forliis, og
i Stedet for en lovformelig Æd, lover jeg herved,
saa-

saalange jeg lever, troeligen at opfylde følgende Forpligtelser."

1) For det første lover jeg, hverken for Spøg eller for Alvor, hverken til Lands eller Blands, nogensinde at foretage mig et Ridder- eller Røbertog, hvorved nogen Reifarende eller anden Person maatte overfaldes, plyndres, for-
krækkes, udsattes for Fare eller komme til Skade, eller nogen af Landets offentlige Love maatte overtrædes."

Lordenørn. Alle Karthaunen-Bombenwetter! det er haardt! hvad siger De dertil, Staal?

Staal. Ih nu, Herr Oberst, denne uheldige Prøve vil nok ikke friste Dem til flere Forsøg. Vil De følge mig, saa giv Deres Løfte!

Lordenørn. Men men men! Alle Donner, Wilibald, hvad siger han da?

Wilibald (vinker). Gnådig Herr Oberst, nur ein Wort!

Lordenørn (gaar hen til ham). Nu?

Wilibald (affides til Obersten). Geloben Sie es in Gottes Namen! Die dänischen Gesetze gelten nicht überall. Der Herr Oberst können nachher ja reisen, wohin Sie wollen, nach Dalmatien oder Pontopilation, oder wie die glückseligen Länder weiter heißen.

Lordenørn. Rigtig, Wilibald! rigtig!

Løvenkrone. Maae jeg høre Herr Oberst? Bifalder De den første Post?

Lordenørn. Hiertelig gierne! Læs kun videre! —

Løvenfrone. 2) "For det andet lover jeg, at brænde alle Ridder- og Røverromaner, jeg eier og har, og aldrig at købe eller laane, læse eller høre læse andre lignende Bøger."

Tordenørn. Alle Kanonen: Donnerwetter! nei, nei! Det er dog rigtig for håardt! Alle mine skønne Røverromaner! Hvad siger De der til, Staal?

Staal. Brænd dem kun! Disse Banditer fortiente jo at brænde i Helvedes Fier!

Tordenørn. Gy, for Ganden! Lær De gjøre Nar af mine Helte? Nei, nei, bedre Kjøb, Herr Baron, maae jeg i det mindste ikke beholde Rinaldo Rinaldini?

Løvenfrone. Jeg beder om Forladelse Herr Oberst. Rinaldo er jo den største Synder blandt disse Røvere. Min Onkel kan ikke tilstæde nogen Undtagelse.

Tordenørn. O! mine stakkels Helte! Nu, Wilibald, hvad siger han da?

Wilibald. Gnådiger Herr Oberst -- ver-brennen Sie sie immerhin! Meinentwegen ver-brennen Sie sie nur!

Tordenørn. Alle Donner, hvad? ogsaa han? —

Wilibald (træder hen til hans Stool og hvidster ham i Øret). Ich weiß sie alle auswendig.

Tordenørn (springer op og omfavner ham). Blik und Donner, Wilibald! han er mig dog en herlig Karl, en sand Trøst i Nød! (sætter sig igien.) Welan, Herr Baron, kan det ikke være anderledes, saa lover jeg det. Har De flere Poster?

Lø-

Løvenkrone. Endnu een! behag at høre!
 3) "For det Tredie lover jeg, at give Korporal Wilibald, der er i min Tjeneste, sin Afsked for evig, ifald han nogensinde ved Forelæsning eller Samtale igien giver Anledning eller opvækker Lyst til et lignende Ridder- eller Røvertog."

Staal. Stakkels Wilibald!

Tordenørn. Alle Donner, skal jeg miste min troe Tiener?

Løvenkrone. Nei, Herr Oberst. Deres troe ærlige Wilibald maae gierne blive hos Dem, men han skal glemme alle sine Røverromaner!

Tordenørn. Alle Granaten-Bombenwetter! kan man glemme disse stolte, herlige Karle, naar man engang fiender dem? — Aldrig, aldrig! — Af! min stakkels Wilibald, hvad hjælper det nu, at han veed alle vore Røverhistorier uden ad? Hvad siger han nu?

Wilibald. O! ich wollte, hohl mich! straf mich! lieber daß Sie mich hätten im Lazareth freipiren lassen! das Bischen Leben, was ich habe, verdanke ich Ihnen, gnädiger Herr Oberst, und wozu nütze ich Ihnen, wenn ich nicht vorlesen und erzählen soll.

Løvenkrone. Giv sig tilfreds, min ærlige Wilibald! Vi skal sørge for andre Historiebøger, der skal moere Herr Obersten ligesaameget, som hans Røvere og Banditer!

Tordenørn. Er det mueligt? Alle Donner! det er umueligt, Herr Baron.

Løvenkrone. Det kommer an paa en Prøve; og lykkes den ikke, da tager min Onkel den tredie Post tilbage.

Lordenørn. } Gjør han? Nu Deres Herr.
Onkel skal leve!

Wilibald. } Hohl mich! straf mich! ich
fange wieder an zu leben.

Løvenkrone. Vil De da give Deres Lovte?

Lordenørn (til Staal og Wilibald). Skal jeg?

Staal. Ja vist! forstaaer sig, under den Betingelse, at vi alle sættes paa frie Fod.

Lordenørn. Komme vi alle fri?

Løvenkrone. Herr Oberst, vil De tillade at jeg først taler et Par Ord til denne Herre? — Herr Baron, min Onkel har erfaret, at De roeser Dem af Deres juridiske Kundskaber. Derimod seer han af Alt, at Herr Oberst Lordenørn ikke har kiendt vore Love, angaaende Huus- og Weisfred.

Lordenørn. Nei, saa min Siel, har jeg ikke! —

Løvenkrone. Min Onkel er derfor yderst misfornøiet med Dem, Herr Baron, at De ikke i Forveien har advaret Dees Ven.

Lordenørn. Han har Ret, alle Donner! han har Ret. Det var lumpent, Staal, at De ikke har advaret mig.

Staal. Kunde jeg da vide, at Deres Komædie skulde have saa uheldigt et Udfald? Har jeg opfundet, har jeg raadet til denne Spøg? — Herr Baron, jeg haaber dog

Løvenkrone. Alt hvad De har at haabe, beror paa Herr Oberstens Erklæring. Kan De, vil De tilgive ham; vil de endvidere indestaae for hans Tausshed; saa gielder Deres Vresord for Alle. —

Tordenørn. Nu, Herr Baron, han har ikke meent det saa ilde; jeg kommer nok til at tilgive ham. Jeg indestaaer for ham og os alle!

Staal. Tak Herr Oberst! (sagte til ham.) Hvad De gjør, gjør De for Deres tilkommende gode Søn! (til Løvenkrone.) Maa jeg spørge, Herr Baron, hvorledes Sagen nu egentlig skal jævnes?

Løvenkrone. Naar min Onkel paatager sig denne Sag, saa kan De være ganske roelig!

Staal (gaaer tilside). Sacre bleu! bie fun!

Tordenørn. Maae jeg beholde Papiret til en Erindring?

Løvenkrone (Åner ham Papiret). Gierne! Men nu bør De overbevises, at De ere frie! (han ringer; nogle Tienere komme; han vinker, Dørene lukkes, og Vinduesstænderne lukkes op.) Vil De see ud af Vinduet: De ere paa Bielskendal.

Staal. } Paa Slottet? tænkte jeg det ikke nok!

Tordenørn. } Alle Donner! paa Slottet selv?

Løvenkrone. Ja, Herr Oberst! Som en god Naboe har min Onkel fra Begyndelsen af tænkt paa at redde Deres Vre.

Tordenørn. Alle Donner! Gud lønne ham! Jeg maae min Siel! hen til ham, jeg maae takke ham! Nu Wilibald, hvad siger han?

Wi-

Wilibald. Hohl mich! straf mich! Der Graf ist ein ganzer Mann.

Løvenkrone. Men førend De gaaer, Herr Oberst, behag at trine ind i Kabinettet!

Tordenørn. Hvorfor?

Wilibald (løber til Kabinettet). Hohl mich! straf mich! Herr Oberst, Sie können sich umkleiden. Ihre Uniform ist da! Alles ist da!

Løvenkrone. Min Onkel formodede at De maaskee ugieerne vilde sees i en Dragt, som dog alletider er en ubehagelig Erindring for Dem. Derfor sendte han strax Bud efter Alt, hvad De behøver! Vil De Herrer nu gjøre Deres Toilette?

Tordenørn. Alt bedre og bedre! Alle Karthauendonner! gaae Herr Baron! affted, affted! Jeg har ingen Roe, førend jeg er omklædt, førend jeg kan takke Deres brave Onkel.

Løvenkrone. Jeg skal have den Ære at anmelde Deres Besøg. Herr Oberst, De vil forefinde et Selskab, der vist vil interessere Dem! (Gædvanlige Complimenter; Løvenkrone gaaer, Tordenørn, Staal og Wilibald ile til Kabinettet. Theatret forandres til første Akts Sal.

4.

Lovise. Ottilia.

Ottilia (der har omfavnet Lovise). O! ja vist glæder det mig inderlig! Men har min sømme Lovise, min eneste Veninde slet ikke tænkt paa, hvor eensomt Tordenstrup vil blive for mig.

Lovise. Ikke længere, end indtil min Otti-
lia har givet sin Haand til en værdig Mand.

Ottilia. O! Tante, Mænd, som Deres Brahe
findes ikke overalt: og vi stakkels Piger tør jo ikke
engang sege. Er Staal denne værdige Mand?

Lovise. Frygt ei for ham! Bort Partie er
nu bleven stærkere ved min Baldemar.

Ottilia. Deres Baldemar! Hvor hastig De
har lært dette Navn!

Lovise. Ak! jeg har længe kiendt det af So-
phies Breve!

Ottilia. Med hvilken stolt Selvbevidsthed
De nævner dette Navn!

Lovise. Jeg haaber at opleve den Tid, da
Ottilia med samme Følelse siger: min Karl!

Ottilia. Karl! O Gud! hvad siger De?
Mener De . . .

Lovise. Ja, jeg mener min Brahes Sø-
ster søn.

Ottilia. Ham? Og det var Dem, der kaldte
ham pedantisk, afgjørende, og . . . jeg veed
ikke, hvad alt.

Lovise. Det var mig. Siden har hans
Onkel lært mig at bedømme ham rigtigere. Karl
Løvenkrone har sysselsat sig med Dagens Philoso-
phie, saalænge hans Hierte ikke kiendte noget be-
dre at syge med. Har Du ikke allerede seet, at
han for Din Skyld stræber at tvinge sig selv . . .

Ottilia. For min Skyld?

Lovise. At undgaae dette sære Sprog, at
tale naturligt, som andre Mennesker. Har Du
glemt den Varme, hvormed han taledes til Dig
og

og om Dig, da Greben sendte ham til Din Fader?

Ottilia (med stigende brændende Forlegenhed og Forsvimmelser). O! Tante, Tante, hold op!

Lovise. Hvorfor, Ottilia? Fortiener Løvenfrone Din Agtelse: da behøver du jo heller ikke at blæse ved en end høiere Gælelse. Har Du ikke spurgt Dig selv, om Du kunde . . . ! maaskee en gang kunde elske ham?

Ottilia. De er gruesom, Tante! Skal jeg tilstaae for Dem, hvad jeg neppe vover at tilstaae for mig selv?

Lovise. Nok! nok! min Ottilia. Saa var tist er jeg ikke for Brabes Søstersøn, at jeg kunde raade til nogen Overlelse. Gat Dig! Det er ham selv, der kommer! Gat Dig! Han bør ikke gierte noget, hverken om Dig eller mig?

5.

De Forrige. Løvenfrone.

Løvenfrone (gaaer lige til Ottilia). Deres Raade, Deres Herr Fader er fri.

Ottilia. Er han? . . .

Løvenfrone. Alting er lykkedes efter Onske.

Lovise. Alting? Har min Broder da . . .

Løvenfrone. Han har lovet at give Slip paa alle Riddertog.

Lovise. Desbedre! Sit Ord bryder han aldrig! O! hvor inderlig takke vi Dem, Herr Baron.

Løvenfrone. Det er min Onkel, De har at takke . . .

Lovise. Ja, fordi han valgte saa god en Gesandt! —

Ottilia. Ja, Herr Baron, Det er ogsaa en Fornøielse, at takke Dem og Deres Herr Onkel. Men hvor er min Kader?

Løvenkrone. Paa Veien til min Onkel.

Ottilia. Kom! kom, Tante! (Lovise og Ottilia gaar; Løvenkrone holdes tilbage af)

2.

Hillestov. Løvenkrone.

Hillestov. Herr Baron, De har i Dag bedt mig om, at philosophere med Dem. De seer, jeg holder Ord

Løvenkrone. Ikke nu, Herr Doctor! Jeg maae følge med Damerne.

Hillestov. Damerne veed jo allerede Veien, og tage det ikke ilde op. Min Boghandler har sendt mig de nyeste Messeproducter; og deriblandt

Løvenkrone. Godt, godt! En anden Gang . . .

Hillestov. Nei, nei! just nu have vi den roeligste Time. O! De vil takke mig, naar jeg viser Dem Kan De giette? Deres philosophiske Lærers nyeste Værk. Ja, Herr Baron, i dette Værk overgaaer den store Mand sig selv. Hidindtil har han blot construeret Naturen. Smaating! Her, her construerer han alle Videnskaber,

Løvenkrone. Og om det var Helvede selv, han construerer, saa har jeg nu ikke Stunder

Herr

Herr Doctor, De er Skyld i at jeg har begaaet en Uhosflighed. (han iler bort).

Hillestov. Ha, ha, ha! En Tak, et venligt Blik gielder allerede mere, end den hele vilde Imaginations-Philosophie!

7.

De Forrige. Dam.

Dam (meder Baronen i Døren, og holder ham op).
Det var just Dem jeg søgte!

Løvenkrone. Mig?

Dam. De har gjort en elskværdig Pige ulykkelig.

Løvenkrone. Jeg?

Dam. De og Deres Herr Onkel. Eller er Frøken Ottilia ikke elskværdig?

Løvenkrone.

Hillestov.

} Frøken Ottilia?

Dam. Ja, Frøken Ottilias Skæbne er afgjort. Den samme skønne Plan, der er saa vel udført med Faderen, gjør Datteren ulykkelig.

Løvenkrone. . . Hvorledes?

Dam. Baron Staal har Oberstens skriftlige Lovte, at faae Ottilias Haand, saasnart hans Underhandling med vor Greve maatte lykkes. Alle disse Herrer ere fri; og Frøken Ottilias Haand er lænkebunden til Baron Staal.

Løvenkrone. Er det muligt?

Hillestov. Men, hvoraf veed De alt dette?

Dam.

Dam. Af Staal selv. Han triumpherer, han bærer sig ad som en erklæret Brudgom! (han giver Hillestov et umærkeligt Blik).

Lovenfrone. Himmel! er det mueligt? Skal Jordens, elskværdigste Pige henlægges til en uffel Belystling?

Hillestov. Men jeg falder i Forundring! Hvad kommer alt dette os ved? Baron Staal har længe været Oberstens Ven. Hvad er da naturligeré end dette Partie? Og hvorfor bliver hun just ulykkelig? Maaskee har hun alt længe elsket ham.

Lovenfrone. Nei, nei, nei! hun har aldrig elsket ham, hun kan ikke elske ham.

Hillestov. Min Gud! hvilken Hestighed. Som Philosoph, Herr Baron, tager De sig Sagen alt for nær!

Lovenfrone. Nu ja, jeg har robet mig. De har begge min Onkels Fortroelighed. Hvorfor skulde jeg dølge det? Det vilde smerte mig uendelig, om Frøken Ottilia imod sin Vilie, blev viet til en evig Kummer.

Dam. Ja saa! — De, Herr Baron, De føler Agtelse, mere end Agtelse for Frøken Ottilia? Hvor angrrer jeg nu min Ubefindighed!

Hillestov. Deres Tillid, Herr Baron, fordrer al vor Hengivenhed! Skulde Frøken Ottilia ikke kunne reddes? De, Herr Secretair, er jo Digter, De er jo ellers saa hældig i Opfindelser.

Dam. Ja, som før, da jeg angav Ideen til denne ulyksalige Røverhistorie. Dog hvad jeg har
har

hat syndet, bør jeg ogsaa gjøre godt igien. Lad mig see!

Løvenkrone. Burde man ikke underrette Herr Obersten om den hele Kæverkomedie? Han var jo i ingen virkelig Fare. Kan hans skriftlige Løfte da gielde?

Dam. O jo! I denne Post er Oberst Tordensørn en sand Soldat, en Mand af Ære. Hvad han engang har lovet, det holder han, om man end har tillistet sig hans Løfte.

Løvenkrone. Ak! ja, det hører jeg af hans egen Søster.

Hillefryd. Velan, Herr Baron! Tael De frimodig med Deres ædle Onkel.

Dam. Det forstaaer sig. Men Greven selv kan ikke overtale Obersten til noget imod sit Æresord. Nei, Baron Staal bør give Reversen tilbage.

Løvenkrone. Hvorledes? O! siig mig, hvorledes?

Dam. Planen er saare simpel. Det er ikke nok, at vi have givet Obersten Afsmag for Kæveriet: vi bør ogsaa afbryde hans Dngang med Staal. Men (i en mere munter Tone.) Har De Mod, Herr Baron?

Løvenkrone. Mod? Hvortil?

Dam (med Pantomime af Fægtning og Skyden). Til at slaaes.

Løvenkrone. O ja! naar det ikke kan undgaaes.

Dam. Men . . . Baron Staal fægter som en Karl Grandison.

Løvenkrone. Ja, da er det nok ogsaa det
Feneste, han har af en Grandison!

Dam. Han skyder, som Tordenskiold.

Løvenkrone. Ja, til en Skive, som ikke
skyder igien.

Dam. Og han har Courage

Løvenkrone. Som en Vellystling.

Dam. Men De tilgiver
de Herrer Philosopher tiltroer man heller ikke syn-
derlig meget af denne Naturens Gave.

Løvenkrone. I denne Post giver jeg Dem Lov
til at sætte mig paa Prøve: (En Tjener kommer ind, og
bliver staaende ved Døren, for ikke at afbryde deres fortroelige
Samtale).

Dam. Desbedre! Desbedre! (til Tjeneren, som
gaaer.) Jeg veed Besked, vi kommer strax. Herr
Baron, jeg skal forelægge Dem min Operations-
plan. Vil De, Herr Baron — og De, Herr
Doctor, imidlertid holde Die med Modpartiet?

Hillestov. Gierne! gierne!

Løvenkrone. O! gid jeg kunde redde St.
tilia! (de gaae).

J e m t e A k t.

(Eal).

I.

Lovise. Ottilia (kommer hastig ind).

Ottilia. Her ere vi allene!

Lovise. Hvad fattes Dig? Du er jo i en synderlig Bevægelse! Hvad fattes Dig?

Ottilia. Raad! Hielp! Tante, Tante, har De da ikke hørt det?

Lovise. Nei! hvad?

Ottilia. Min Fader . . . har givet Staal sit Løfte.

Lovise. Om Din Haand? Nu ja, det vidste vi jo . . .

Ottilia. O nei! Et formeligt, skriftligt Løfte

Lovise. Et skriftligt Løfte?

Ottilia. Som berettiger Staal til en Dristighed, en Paatrængenhed

Lovise. Som han dog neppe vil gjøre gjældende imod Din Villie?

Ottilia. Venter De sin Følelse af ham?

Lovise. Det er min Broders Penge, ikke min Ottilias Hierte, han ønsker sig.

Ottilia. Just! derfor, gode Tante, just derfor!

Lovise. Godt! men Noget Meget af denne Rigdom kan jo overlades til ham, uden at Din Haand behøver at følge med. Ikke sandt?

Ottilia. Herligt! herligt! (omfavner hende.) Min ellegode Tante, det var et guddommeligt Indfald! O! han maae giernē tage Halvparten, han maae tage Alt, hvis jeg derved kan fribe mig løb! — Jeg begynder, at leve op igien!

Lovise. Koelig, Veninde! vi vil overlægge det! Koelig, Barn! Der kommer nogen.

Ottilia. O Gud! han selv!

2.

De Forrige. Staal (omflædt).

Staal. De forlade os, mine smukke Damer? De søger Eensomheden? Min yndige Ottilia kan ikke undslippe mig; Soelsikken følger stedse sin høie Hersterinde, om Soelen end skjuler sig bag Skyerne.

Lovise. Ei, ei, Herr Baron, De er jo paa eengang bleven en Poet (affides.) paa Styler.

Staal. Et nyt Beviis paa en gammel Erfaring, Deres Naade. Hvilken Muse skaber de fleste Poeter? — Kun Kierlighed, Ottilia, kun Kierlighed.

Ottilia. Herr Baron, kan jeg være stolt af en Kierlighed, som jeg deler med med hvor mange af Deres ældre Veninder?

Staal.

Staal. Bravo, bravo! allerede en Emule Minusyg! Nei, min yndige Ottilia, Dem hørte jeg alene til, fra det Dieblif af, da Deres Herr Fader paalagde mig en hellig Pligt.

Ottilia. } Pligt? Jeg har ikke troet, at
 dette Ord var til i Deres Sprog?

Lovise. } Er det da sandt, at min Broder
 har givet Dem et skriftligt Løfte?

Staal. Ja, Deres Raade!

Lovise. Og De har virkelig taget imod sligt et Løfte?

Staal. Ja, Deres Raade!

Lovise. Og De vil virkelig gjøre det gieldende?

Staal. Ja, Deres Raade! Dette Papiir er for mig en Entrée-Billet til Elysium.

Lovise (til Ottilia). Vil Du tillade, at jeg taler i Genrum med Herr Baronen?

Ottilia. Gierne! (sagte.) Tak! Tak! — Herr Baron, Deres Tienerinde! (hun gaaer).

Staal. "Jeg er her snart igien!" — Ikke sandt, min yndige Aline?

Lovise. Endnu tvivler jeg, Herr Baron. Det forekommer mig utroeligt, at en Mand af Vre paa saa voldsom en Raade vil slutte en Forening, der burde være frivillig fra begge Sider. Er det ikke een af Deres gamle smaae lystige Romaner, en Spøg, hvorved De blot har villet skrænke min gode, lettroende Ottilia?

Staal. Nei, paa min Vre, det er Alvor. Vil De see? Her er Deres Herr Broders egenhændige Underskrift!

Lovise (tager og læser Papiret). Og . . . om jeg nu senderrev dette Papir? som De har afløstet min Broder, da han virkelig ei var i nogen Fare. —

Staal. Som De behager, Deres Raade! Oberst Tordenørn vil alligevel aldrig nægte, hvad han engang har lovet mig!

Lovise. De fiender min Broders troefaste Sindelag, og De kan misbruge hans Godhed? (hun leverer Papiret tilbage).

Staal. Misbruge? For en yndig Datter giver jeg ham en god Svigersøn.

Lovise. En god Svigersøn! Kan og vil De virkelig være det? (hun tvinger sig, og søger at give Sams talen en lettere Bending.) I saa Fald har jeg hidindtil vel gjort Dem Uret?

Staal. Ja, paa min Ære, har De saa! O! Deres Raade, De er Ottalias Veninde. Skiondt Deres Forskiel i Alderen ikke betyder synderlig noget, har De dog mere Erfaring og Verdenskundskab: og Deres Ord have Bægt. Gid De vilde tale for mig!

Lovise. Hvad kan jeg sige? Ottalia fiender Dem lige saa godt, som jeg.

Staal. Ottalia misfiender mig, som De hidindtil har misfiendt mig. Hvad har jeg da gjort? Jeg har været ung og letfindig; det har Andre ogsaa: jeg har levet rast og lystig; det har Andre ogsaa: jeg har sat en Deel af min Formue overstyr, det har Andre ogsaa. Hvi foragter man mig da mere end Andre? Gid De vilde tale for mig! Betænk, Deres Raade, nu er De afhæng-

hængig. Blev Ottilia min, da kunde De leve hos Deres Veninde, frie og uafhængig, som Deres Veninde!

Lovise. Tak, Herr Baron! — Deres Skriftmaal fortænder Oprigtighed til Siengield. De har sat en Deel af Deres Formue overstyr? Kun en Deel, Herr Baron?

Staal. Nu ja, mine Godser ere rigtig nok meget forgiældede. Men endnu kunde de reddes!

Lovise. Velan! Vil De høre et Forslag?

Staal. } Et Forslag? (affides.) For Ganden,
 } hvad vil hun? har jeg råbet mig?
 Lovise } (affides). Hvortil disse Omveie? Kiin-
 } hed føler og forstaaer han jo ikke!

(høit til Staal.) Oprigtig Herr Baron! om jeg end vilde, troer jeg dog ikke, at kunne overtale Ottilia. Hun er riig: De er det ikke. Hvad, om de To deledes? — Min Broder er Deres Ven. Giv De ham hans Vægsord tilbage; og han vil maaſkee gierne paatage sig at redde Deres Godser.

Staal. Uha! — Deres Raade! (forvirret).

Lovise. Vil De?

Staal. Deres Raade! (affides.) Nei, for Ganden, det Hele er dog mere end det Halve! — Nei, nei, den Udvei bliver mig altid vis nok!

Lovise. De er uenig med Dem selv? Hvad er Deres Beslutning?

Staal. At takke Dem for Deres Godhed, for Deres venstabelige Godhed! Men . . . Deres Raade . . . jeg er saa overrasket, saa forvirret . . . (Man hører Selskabet komme, og især Tørrerens høirøstede latter.) Man forstyrrer os . . . Vil De

De forunde mig nogen Tid til at overveie Deres Forslag?

Lovise. Gierne! Jeg venter Deres Beslutning og Deres Guldmagt!

3.

De Forrige. Tordenørn (i Uniform). Ottilia.
Løvenkrone. Brahe.

Tordenørn. Ha, ha, ha! Alle Høllen-Kanonens Donner! Søster, har Du nogensinde hørt Magen til de Løier? Veed Du det allerede?

Lovise. Hvilket?

Tordenørn. Herr Greven der! . . . Ha, ha, ha! Ganden komme efter ham! Jeg har bestandig holdt ham for en Grillenfænger. Nei, nei, nei! Han har narret os, Søster! Kosteligt, ubetaleligt. Han har spillet Komedie over Komedie med os.

Staal. I Sandhed, det var Høg oger Høg No. 2.

Lovise. Og tænk engang Broder! paa samme Tid, da han tager Dig fangen, lader han os fortsøre!

Brahe. De overfaldt mine Folk, Herr Oberst, burde jeg ikke bruge Repressalier? Er det ikke Krigsmaneer?

Tordenørn. Guldkommen Krigsmaneer. Ha, ha, ha! — Nu, nu, Herr Grebe, lystige Folk ere mine Folk. Vi To maae kiende hinanden nærmere.

Bra-

Brahe. Bravo! Vi vilse leve sammen, som gode Naboer. Her er min Haand: Naar til, Herr Oberst!

Tordenørn. Top! Det er et Ord!
Men, Ottilia, min egen Ottilia, Du' er jo saa taus, saa modfalden, som en General efter en tabt Bataillie.

Staal. O nei, Herr Oberst! Frøken Ottilia synes at finde megen Interesse i en Samtale med Herr Baronen.

Tordenørn. See, see! Alle Kanonenwetter, Staal, er De allerede jaloux, førend De er givet? Hører, Børn, i Dag er jeg i det bedste Lune af Verden. Alle sure Ansigter jager jeg paa Døren, hører I?

Ottilia. Skal jeg da tage bort, min Fader?

Brahe. Om Forladelse, Deres Naade, det er imod Aftalen. Ikke sandt, Herr Oberst, De bliver Alle i nogle Dage hos os?

Tordenørn. For mig gierne, Herr Greve. Men jeg siger Dem i Forveien, Tvang og Etiquette taaler jeg ikke; og Riedsommelighed
huh! . . . Alle Høllen-Kanonen! Riedsommelighed hader jeg mere end Synden.

Brahe. Nu, nu, vi skal nok moere Dem. Jeg har et stort Jagtrevier, som De ikke kiender.

Tordenørn. Herligt! Det er noget som jeg længe har ønsket at kiende. Velan! vi blive. Ikke sandt Ottilia?

Staal. Spørg dog ikke Frøken Ottilia: det er just hendes eget Ønske.

Løvenkrone. Tør Frøken Ottilia ikke ønske det? Min Onkels Hus har stedse været bekiendt for en udsøgt Cirkel.

Staal. Især naar den forskionnes ved Deres Lærdom.

Løvenkrone. Min Lærdom glemmer jeg, hvor den ikke passer: men De kan ikke glemme Deres Charakter. (Brude tager Tordenørn til Side, og taler sagte med ham: de agte paa denne Strid, og Tordenørn leer. Louise søger at berøeligg Ottilia).

Staal. Min Character er rigtig nok ikke construeret a priori efter den nyeste Philosophie: og jeg maae finde mig i, at den ikke behager Dem. Men jeg gad dog vidst, hvad De har for Ret til at tage Dem af Frøken Ottilia?

Løvenkrone. Som Husets Søn og Arving tager jeg mig af Husets Gæster og min Onkels Ære. Vi ere ikke paatrængende; vore Gæster komme og gaae efter Behag; hører De, Herr Baron, De har Deres Frihed at komme og at gaae. Jeg især vilde foragte de nedrige Kunster, hvorved man erhverber sig Raadighed selv over et elskværdigt Hierte.

Staal. Sacre bleu! Hvad mener De dermed, Herr Baron?

Løvenkrone. Virkelig? forstaaer De mig ikke, Herr Baron?

Staal. Jeg beder, at De vil forklare Dem tydeligt, Herr Baron!

Løvenkrone. Det skal jeg, Herr Baron, naar vi ere alene, Herr Baron!

St.

Ottilia. Min Gud! Hvad agte De at giøre, mine Herrer?

Lordenørn. Ha, ha, ha, alle Bomben-
Karthainen: Donnerwetter, vil I holde Fred, I
store Børn! I Dag skal I paa min Vre ikke faae
Lov til at flamres. Eller... jeg skyder Jer begge To!

4.

De Forrige. Dam (der har speidet ved Døren).

Dam. Herr Greve, Concerten kan begynde.

Brahe. Mine Damer, De bivaane dog vor
Concert?

Lovise. Gierne!

Ottilia (ængstelig, med Hentndning til Staal og Lø-
ventrone). Vi følge dog alle med?

Brahe. Det forstaaer sig. Musikken skal
opløse disse smaae Dissonanzer i Harmoni. Ikke
sandt, Karl? — Men De, Herr Oberst, finder nok
ingen Fornøielse i en Concert?

Lordenørn. Det maatte da være en Con-
cert af obligate Kanoner! Ha, ha, ha!

Brahe. Jeg har faaet en ypperlig oil de
perdrix: vil vi to prøve den?

Lordenørn. Top! top!

Brahe. Jeg har desuden et vigtigt Anlig-
gende, som jeg ikke kan betro til nogen uden til
Dem

Lordenørn. Til mig?

Brahe. Og et alvorligt Anliggende afgis-
res bedst ved et Glas Biin. Ikke sandt, Herr
Oberst?

Top.

Tordenørn. Alle Donner! Gid jeg kunde giøre Dem en Tieneste, Herr Greve: da skulde Deres oil de perdrix smage mig bedre, end den, jeg drak i Champagne!

Brahe. Jeg kræver en større Tieneste, end De troer! (Brahe giver Lovise, Løvenkrone Dittilia sin Arm: de gaae alle, undtagen Staal, som i Forbigaaende giver Løvenkrone et Wink, hvilket bejaes).

5.

Staal.

Vie fun, Pedant, nu kommer Touren til mig, at læse Texten for Dig! — Saadan en Skolefux har jo aldrig Hiertet paa det rette Sted. Hvad vover jeg da? Jeg tør vedde paa, han har aldrig skudt en Pistol af eller trukket sin Kaarde. Vie fun, Du skal pines med Trusler, Du skal pines langsomt, som en Krebs, der bliver levende fagt. Nei see! han vil ordentlig indsmigre sig hos Datteren og Faderen. Dette nye Bekiendtskab . . . med denne Greve, der paa en ubegribelig Maade indtager og behersker alle Mennesker . . . med denne Baron, der tør elske min Brud . . . nei, dette Bekiendtskab maae forstyrres, ellers taber jeg al min Indflydelse hos Obersten! Ja jeg maae vove det, jeg maae prøve paa hvad en formelig Udfordring virker. See, der han kommer dog virkelig!

6.

Staal. Løvenkrone.

Staal. Nu ere vi allene. De talte før om nedrige Kunster. Hvad vilde De sige dermed?

Løvenkrone. Skal jeg da endelig fortælle Dem Deres egne Bedrifter?

Staal. O ja! om De saa behager. Jeg er ikke for det Uforstaaelige, uden hvor det hører hen, f. Ex. i Deres Philosophie.

Løvenkrone. Velan! De har taget et vist skriftligt Løfte af Herr Oberst Tordenørn Kan De nægte det? og naar en Mand, en Adelsmand paa denne Maade forsikrer sig en Piges Haand imod hendes Villie, saa falder jeg det et nedrigt Kunstgreb. Forstaaer De?

Staal. Sacre bleu! et nedrigt Kunstgreb?

Løvenkrone. Ja, eller ogsaa, om De saa behager, en slet Streg.

Staal. En slet Streg. Død og Helvede! Jeg forlanger Satisfaction.

Løvenkrone. Af mig? De tager Feil. Det er ikke mig, det er Dem selv, der har gjort denne slette Streg. Men jeg kan tiene Dem med et godt Raad. Giv Obersten denne Revers tilbage. Anger er alletider det første Skridt til Forbedring.

Staal. Endnu engang! Jeg forlanger Satisfaction. Forstaaer De, Herr Baron? Eller er De i Deres lærde Skole bleven saa stor en Pedant, at De ikke veed, hvad De skylder en Mand af Ære. Jeg overlader til Dem, at vælge Sted og Vaaben. Det er mig det samme, om De helst vil falde for en Kugle eller for en Kaarde.

Løvenkrone. Mener De det saaledes? De vil slaaes?

Staal. Ja, for Dievlen, vil jeg saa.

Løvenkrone. Søg Dem en Daare, der har et Liv tilovers. Jeg slaas ikke.

Staal (affides). Det virker! — Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge?

Løvenkrone. Min Onkel har forbudet mig alle Hazardspil.

Staal. See! See! har Onkelen forbudet sin lille Fætter det?

Løvenkrone. Desuden, Herr Baron, veed De jo ligesaa godt som jeg, at Loven forbyder alle Dueller.

Staal. Den Kavaleer, der afflaaer en Udfordring, kan Loven ikke bestræffe for offentlig Skændsel.

Løvenkrone. Desværre! Ogsaa dette ældgamle Maserie er atter bleven een af de nyeste Moder.

Staal. Denne Mode synes jeg dog meget godt om; den tjener til at tugte unge næsvise Her-
rer. Kort og godt, Herr Baron, vil De vælge?

Løvenkrone. Nei, hverken Deres eller min Død vil jeg vælge.

Staal. O! jeg skal nok tvinge Dem dertil.

Løvenkrone. Hvorledes?

Staal. Man kan vel ikke lade noget trykke anonymt. Men i vore Aviser kan man smigre og bagtale anonymt, saa meget man lyster. Jeg skal fortælle denne hele Historie; jeg skal ikke nævne Dem, men jeg skal betegne Dem saa tydeligt, at alle Gadedrenge skal pege med Fingre ad Dem; ja, jeg skal gjøre Dem til Spot og Skam for den hele fine Verden.

Løvenkrone. Hvad? Herr Baron, De vilde bestemme mig for Nationen?

Staal. Guden tage mig, om jeg ikke gør det.

Løvenkrone. Ja, saa — saa nødes jeg til et Skridt, som jeg gør yderst ugieerne.

Staal. Endelig! — O! den Stafket!

Løvenkrone. Vil De da offentlig bevidne, at det er Dem, der har tvunget mig dertil?

Staal. Ha, ha, ha! det behøves ikke!

Løvenkrone. Godt! Sagen er afgjort. (Læder som om han falder i dybe Tanker.) Tilintetgørelse eller Tilværelse, dette er Spørgsmaalet — snart, snart maaskee skal Livets vigtigste Problem opløses — et Stød, et Skud, og jeg veed enten intet, eller mere end Tydsklands samtlige Platoner!

Staal. Han filosofherer! Ha, ha, ha! denne Angest være hans Straf! — Nu gaaer han vist til Dødsen, og fortæller Alt — Man forhindrer Duellen — Omgangen afbrydes, og jeg har atter den ærlige Oberst i mine Hænder. Hyperligt! hyperligt! Ha, ha, ha!

Løvenkrone (som om han vaagner op af sin Whantafie; han gaaer til Døren og raaber: Jakob! Jakob! siden, til Staal). Velan! Til Sagen! — Herr Baron, een Dag behøver jeg til at afgjøre alt, hvad der binder mig til Livet. De maaskee ogsaa. Men i Overmorgen, hører De, i Overmorgen møder jeg i den engelske Bustase, ved Pans Billedstøtte, ikke langt fra Porten, der gaaer ud til Strandveien.

Staal. Godt! Godt!

Løvenkrone. Saaledes kan den Overlevende bedst undsige.

Staal.

Staal. Nu, nu! Den Bagatel er jo ikke saa farlig.

Løvenkrone. Tilfældet bør ei have mindste Deel i Udfaldet, derfor vælger jeg Kaarden.

Staal. Desbedre!

Løvenkrone. Men een Betingelse tillader De at tilføie!

Staal. Lad os høre!

Løvenkrone. Nædes jeg uundgaaelig til en Duel, da leger jeg ligesaa lidet med en Kavaleers Point d' honneur, som ellers med Loven. Een af os maae falde.

Staal. O! det vil Udfaldet vise. (tvingen).!

Løvenkrone. Nei, nei, vi slaaes saa længe, indtil Een af os søgmer i sit Blod!

Staal. Nu ja, er De fied af deres Liv, saa kan jeg sagtens tiene Dem deri. (halvstammende).

Løvenkrone. Farvel, Herr Baron! (han gaaer; i Døren raaber han atter: Jakob!)

Staal. Farvel! — Sacre bleu! plager Ganden ham? Skulde det være hans Alvor? "Een af os maae falde!" Jeg gyser ordentlig. Skulde denne Skolefux være den eneste Undtagelse, skulde han Sacre bleu! først nu erindrer jeg! . . . Skulde han være den samme Løvenkrone, der havde den Affaire med min Ven Blom? . . . Nei, nei, umueligt! Ham beskrev Blom jo som en ægte vandrende Ridder! — Og denne Bogorm? . . . Staal, Staal, forgalopeer Dig ikke! Dette Liv har Du kun engang!

7.

Staal. Jakob Böhme. (Dam speider ved Døren).

Jakob (kommer løbendes). Her er jeg, Herr Baron! . . . (staar og studser).

Staal. Hvem har kaldet paa ham?

Jakob. Herr Baronen har kaldet paa mig.

Staal. Hvad Dievlen! har jeg kaldet paa ham?

Jakob. Nei, nei, det siger jeg ikke. Jeg siger, Herr Baronen har kaldet paa mig. Kan De ikke sige mig, hvor han er?

Staal. Aha! Han er Baron Løvenfrones Tiener?

Jakob. Ja, jeg er min Herres Tiener.

Staal. Fortreffelig! — Karlen er for dum til at lyve: her kan jeg komme efter Sandheden. Hør, Kaer . . . hvad heder han?

Jakob. Jeg heder Jakob Böhme, ja men gør jeg saa.

Staal. Jakob Böhme! Ha, ha, ha! Jakob Böhme!

Jakob. Hvad leer Herren af? Det er marv men et rart Navn. Min Herre har blot taget mig, fordi han saa godt kunde lide mit Navn.

Staal. Ha ha, det ligner den mystiske, nyemodens Philosoph!

Jakob. Min Tjorlsfader hedde ogsaa Jakob Böhme. Det har været en grumme lærd Mand, siger min Herre. Han var sagtens kun Skomager. Men han syede sine Skoe bedre, og han forstod sine Ting bedre, end alle Professorer i Kjøbenhavn. . . . siger min Herre.

Staal. Nu vel, min ærlige Jakob Bohme, lad os lidt sladdre sammen!

Jakob. Hiertelig gierne, jeg sladdrer grumme gierne. Det er min eneste Feil, siger min Herre: men een Feil skal Mennesket jo have.

Staal. Har han da reist med sin Herre?

Jakob. Ja vist har jeg. Vi studerede derude et Sted De veed nok. Alle Mennesker snakkede Tydsk der, som her fornemme Folk, ja saagar alle Smaaaborn snakke Tydsk, ja, om det saa er Hesten og Pudelen, saa forstaae de Tydsk. Man behøver kun at sige til en Pudel: was spricht der Hund? Strax bruger han Kiæsten.

Staal. Ha, ha, ha, godt, godt! Men har han kunnet forliges med sin Herre? Baron Løvenkrone skal være hidsig.

Jakob. Det er Pinedød! ikke sandt. Min Herre er saa from som et Barn.

Staal. Ja, man siger dog, han har havt adskillige Affairer.

Jakob. Affærer?

Staal. Adskillige Slagsmaal, baade med Pistol og Kaarde.

Jakob. Herre Gemini! hvor har Herren hørt det? Nu faaer jeg vist Skylden for det; og jeg har dog ikke lukket min Mund op. Min Herre har saa strængt befalet Hør Jakob, har han sagt, Du maae snakke saa meget Du vil, og hvorom Du vil, har han sagt, men dersom Du en eneste Gang snakker om mine Historier, har han sagt, saa jager jeg Dig paa Døren, har han sagt. Jeg har aldrig sladret af Skolen. O Herre Gemini, hvor har De hørt det?

Staal.

Staal. Det kan være Dig det samme. Men da jeg nu engang veed Alting, saa kan Du jo gjerne fortælle mig disse Historier.

Jakob. Ja, deri har Herren min Troe Ret. Jeg skal nok fortælle: der er ingen, der kan fortælle disse Historier bedre end jeg.

Staal. Nu hvorledes var Baronens første Slagsmaal?

Jakob. Det første? Ja, det var med den høie Student Nei, det var med Officeren lad mig see, nei, det var dog med den høie Student. Her nu! Min Herre gif paa Gaden i dybe Tanter — for han studerer hvor han gaar og staaer — han gif paa den brede Steen, falder de Tingesten, skøndt den slet ikke er bred — Nu kom der en høi, svær Karl, man kunde rigtig nok høre ham langt fra, for han havde Støvler med Jernbeslag paa, og en gyselig stor Hat med to store Quaster, og et lille bitte Hoved under Hatten, og en lille bitte løs Pidsk i Nakken

Staal. Fortæl dog fortære. Hvad hører nu alt dette til Sagen?

Jakob. Jo, saa men, det lille Hoved hører til Pidsken, og Pidsken hører til Sagen, det maae jeg vide. Nu, hvorledes det gif eller ikke gif, førend jeg vidste et Ord deraf, laae min Herre i Kendeesten, og Karlen loe. Da blev Herr Baronen flyvende gal, og gav Karlen et Nakkedrag, at han tumlede ned i Kendeesten, og da loe min Herre.

Staal. Godt, godt! det Dvrige veed jeg. Men hvorledes gif det Baron, da han nu skulde ud for Kaarden?

Jakob. Nei, nei, De tager feil. De reed ud til Skoden, og skød paa hverandre, som om det var et Par Træe Papegøier, ja saa men gjorde de saa.

Staal. Nu, lad os høre!

Jakob. Ha, ha, ha, det var ret en løierlig Historie, jeg glemmer den aldrig — Min Herre havde en god Ven med sig, og Karlen havde ogsaa en god Ven hos sig, og den Person kaldtes . . . ja hvad kaldtes den?

Staal. En Sekundant.

Jakob. Rigtig en Sikfendant, og disse Sikfendanter maalede Pladsen af, og sagde; hver skulde skyde tre Gange. Min Herre stod som et Egetræ, og saae stivt paa Karlen. Men Karlen var saa bange og rystede, og skød bestandig forbi. "Da sagde Herr Baronnen første Gang: min Herre, vær ikke bange, jeg skal blot skyde den høire Kvast fra Deres store Hat . . . ha, ha, ha, . .

Staal. "Traf han da Kvasten?

Jakob. "Ja, saa min Siel gjorde han saa, "ha, ha, ha! — Anden Gang sagde Herr Baronnen: min Herre, vær ikke saa bange, jeg skal blot skyde den venstre Kvast fra Deres store Hat. "Paff! fløiten var den venstre Kvast, ha, ha, ha! — "Men tredie Gang var Herr Baronnen ganske alvorlig, og sagde: min Herre, jeg skylder Dem en lille Erindring; da blev Karlen bleg, som et Liig, og driede sig, og i det samme skød min Herre . . . "ha, ha, ha! . . . og skød ham den lille, løse Pidsk ud af Raffen. Da loe de alle sammen, og jeg loe med . . . ha, ha, ha! . . . og det gjør jeg bestandig, naar jeg tænker paa den Ridderuden Pidsk, som de kaldte ham, ha, ha, ha!"

Staal.

Staal. Fordømt — forstaaer Din Herre sig ogsaa paa Kaarden?

Jakob. Det skulde jeg mene! Skolemesteren i Fægtekunsten derhenne sagde, han selv kunde med Rød og Reppe hamle op med Herr Baronen, og Herr Baronen kunde gierne blive Skolemester, hvor det skulde være.

Staal. See! sagde han saa?

Jakob. Ja, min Giel sagde han, troe mig nu. Og det var da heller ikke mere end Sandhed. For jeg har jo selv seet det, og vi gif jo hver Dag derhen for en Motions Skyld. — Hille en Ulykke, hvor fløi disse Tingester . . . hvad falder man dem? . . .

Staal. Floretter.

Jakob. Rigtig . . . Hvor fløi disse Floretter ud af Haanden, naar Herr Baronen slog paa dem. Og saa sagde min Herre, pas paa, nu rammer jeg den anden Knap, nu rammer jeg den tredie Knap, og det slog aldrig feil.

Staal. Fordømt! — Har hans Herre da tidt været ude for Kaarden?

Jakob. O nei! Ikke mere . . . lad mig see! . . . nei, ikke mere end fem Gange.

Staal. Og han vandt bestandig?

Jakob. Ja, det forstaaer sig. Han gjorde Mar af disse Slyngler; han slog dem Kaarden ud af Haanden, og saa stod de der som Skoledrenge, der saae Riis.

Staal. Fordømt! Har hans Herre da aldrig nedlagt en Modstander?

Jakob. Død og al Ulykke! mener De, at min Herrejer en Hedning? Nei, kun en eneste Gang

Gang var han vred. Men da gik det ogsaa grumme alvorligt.

Staal. Nu? Hvem var hans Modstander? Var det ikke en vis Major Blom?

Jakob. Jo, ganske rigtig! Blom eller Plom eller Plum hedde Majoren. Personen havde skrevet noget Ondt i en Avis om en Dame, som Herr Baronen holdt en Klat af, skal jeg troe. Hille den sorte Jøde, hvad tog han afsted. Min Herre sagde han, da han traf — nei, jeg glemmer det aldrig! — Min Herre, sagde han, den Haand, der skriver saa infame Pasquiller, skal aldrig skrive en Tøddel mere.

Staal. Og hvad gjorde han da?

Jakob. Ih! han huggede disse tre Fingere af paa ham . . . ikke mere end disse tre Fingere! — Vær saa god, og meld Dem igien, sagde Herr Baronen, naar De har lært at skrive med den venstre Haand! Men jeg tænker, han lader det nok være.

Staal. Fordømt! Det er ham! det er ham!

Dam (aabner Døren) Jakob! hans Herre falder!

Jakob. Strax! strax! Farvel min Herre! det Øvrige skal jeg fortælle en anden Gang.

Staal. O! det behøves ikke! det er jo ret en Satans Karl, den Løvenkrone! Hvem skulde nu have troet det om saadan en Bogorm! — Buh! — Een af os maae falde! — Og denne Gang er det hans Alvor. Han skaffer sig en Medbeiler fra Halsen paa den honetteste Maade af Verden. Jeg selv vilde gjøre det; dersom jeg blot kunde . . . Nei, nei, Staal, pak ind! — Endnu er det Tid Lanten skal betale mig for denne Diebel! (han vil gaae: Dam møder ham).

8.

Staal. Dam.

Dam. De forlader Concerten, Herr Baron?

Staal. Jeg er ingen Elsker af Musik! —
A propos, Herr Secretair, er det sandt, at Baron Løvenfrone fægter saa godt?

Dam. O ja! Grev Brahe er en af de bedste Fægttere i hele Danmark; og han har selv øvet sin Søstersøn fra Barndommen af. De bliver jo her, De kunde jo undertiden prøve en Fleuret med Dem!

Staal. Ja nok! og han skyder lige saa godt?

Dam. Grev Brahe?

Staal. Baronnen mener jeg.

Dam. Baron Løvenfrone er en ypperlig Jæger. De vil see det i Morgen. Han skyder en Fugl i Flugten, og en Hare i fuldt Løb.

Staal. Godt, godt! A propos, kan De ikke sige mig hvor jeg træffer Frøken Juel?

Dam. I Concertsalen, Herr Baron! (Staal gaar.) Ha, ha, ha! Løb Du kun! Jo, jo, vi forstaae at skyde en Hare i fuldt Løb;

9.

Dam. Tordenørn. Ottilia.

Tordenørn. Alle Kanonendonner! Du ren-
der jo omkring med mig, som en Qvarteersergeant med sine Landsoldater!

Ottilia. Nei, her ere de heller ikke.

Dam. Hvem mener De, Deres Naade?

Tordenørn. Bore to unge Baroner.

Ottilia. Før havde de en Strid! Nu have
De listet sig bort. O! jeg er saa bange!Tordenørn. Skam Dig, Ottilia! Oberst Tor-
denørns Datter bør ikke være bange! Dit

Ottilia. Kan man da være ligegyldig, naar to unge ubesindige Mennesker lege med Liv og Død?

Dan. De kan være ganske roelig, Deres Raade! Jeg forsikrer Dem, Baron Staal vil aldrig komme til at slaes med Baron Løvenkrone!

Ottilia. Hvorledes kan De forsikre det?

Dan. Hvorledes? Ja, det tør jeg ikke sige. Men med min Ære indestaar jeg for det, jeg har forsikret.

Ottilia. O! jeg takker Dem for Deres Forsikring!

Dan (bukker for begge, og gaaer).

Tordenørn. Saa? Er Du nu roelig?

Ottilia (sukkende). O ja! min Fader!

Tordenørn. Godt! Saa skal jeg ogsaa fortælle Dig en Nyhed. Søster Lovise er Brud. Men hvis? kan Du giette?

Ottilia. Grev Brahes lykkelige Brud.

Tordenørn. Alle-Donner! hvad disse Piger have for en fin Næse i Kierlighedssager! Greven har nyelig bedet mig om mit Samtykke.

Ottilia. Og De har givet det?

Tordenørn. Det forstaaer sig. Alle Høllen Kanonen! Jeg kan godt lide Greven! og da maae min Søster endelig ogsaa kunne lide ham.

Ottilia. Derfor maae jeg kysse Dig, min Fader.

Tordenørn. Godt! godt! Men nu kommer Louren til Dig.

Ottilia. Til mig?

Tordenørn. Lovise drager bort. Hvem skal nu føre Huusholdningen? Du maae absolut tage Dig

Dig en Mand, jeg kan være tient med. Jeg skal boe hos mig. Kort og godt, Du maae tage Staal.

Ottilia. Aldrig, min Fader, aldrig!

Fordenørn. Alle Karthauen-Donnerwetter! var fornuftig, Ottilia! Jeg har givet Staal mit Vresord: og Du veed, Din Fader har aldrig sveget sit Løfte. Hør, min egen fiære Ottilia, Du kan troe, jeg var i en Helvedes Kattepine; jeg saac allerede Steile og Hiul og alle disse infame Dphvielses Anstalter for mine Dine.

Ottilia. Men Alt var jo kun Grevens Spøg.

Fordenørn. Ligemeget! jeg har givet mit skriftlige Løfte; og Staal har frelst os.

Ottilia. Men om nu Baron Staal frivillig giver det tilbage?

Fordenørn. Han? Ja, da kun Du hie til sidste Jule Aften! Han skulde give slip paa saadan en smuk og rig og iegod Mige, som min Ottilia? Alle Wetter! saa dum er han ikke.

Ottilia. Tante Lovise troer det alligevel. Hun har talt med ham. Dersom hans Godser kunne befries for al Gield, er han ikke uvillig dertil.

Fordenørn. Hvad? Hy, for Fanden! Staal vil sælge sin Brud? Alle Karthauen-Donnerwetter, ja saa er han ikke bedre værd, end at man lader ham i en Kanon, og skyder ham i en Mødding!

IO.

De Forrige. Brahe. Lovise.

Fordenørn. Kom, hielp mig, Herr Greve! Jeg flamres her med min Datter.

Ottilia. O! nei, nei! Tie min Fader . . .

(hun

(hun iler til Lovise og omfavner hende.) Lovise, o! hvad Deres Forbindelse glæder mig! (til Greven.) Herr Greve, jeg ønsker til Lykke, endskiøndt jeg mister en Veninde.

Lovise. Min Ottilia skal ikke miste noget. Greven holder Ord. To lykkelige Huse skulle forenes ved mere end Venstabs.

Brahe. Jeg berøver Dem mere end De veed, Ottilia, her en daglig Omgang . . . og her (han tager et Papiir frem.) hvad siger De dertil? . . . en erklæret Elsker.

Ottilia. Himmel! forstaaer jeg Dem ret?

Lordenørn. Alle Donner! hvad er alt dette?

Brahe. Herr Oberst, Baron Staal sender Dem Deres skriftlige Lovte tilbage, og erklærer Frøken Ottilia for fuldkommen fri.

Ottilia. Fri? O Gud, er det! mueligt? (hun omfavner Lovise med Glædes Taarer).

Lordenørn. Og dette har De gjort i saadan en Haandevending, Herr Greve?

Brahe. Aldrig har jeg afgjort en Sag saaesvindt. Baronnen talte med min Lovise og mig, han havde Hastværk: det var som om Gulvet brændte under hans Fødder.

Lordenørn. Alle Høllen-Kanonen! og uden alle Betingelser?

Brahe. Nei, Herr Oberst! Baron Staal forlanger sin Gæld betalt.

Lordenørn. Hvad? Den øverste Oberst anamme mig, om det ikke er en Slyngelstreg! Han maae tage sin Lap tilbage: jeg giver ham ikke en Skilling.

Brahe. Det skal De heller ikke, Herr Oberst.

Man sørgede vist ikke for Baron Staals Bedste, hvis man betroede ham en stor Kapital. Jeg har lovet, selv at administrere hans Godser, og imidlertid at anvise ham en aarlig Sum. Han har været fornøiet med mit Værbord, og jeg haaber, De vil ligeledes bifalde denne Indretning.

Lordenørn. Og De vil redde denne Slynge?

Brahe. Herr Oberst, jeg redder tillige hans Bønder. Hans Godser ere deilige, og der lever en Stamme af ægte danske Mænd: for dem kan der gøres meget.

Ottilia. Ja, ja, det ligner Dem, Herr Greve.

Lordenørn. Alle Karthausen-Donner! vil De da gjøre det af Deres egen Lomme? Nei, jeg vil aldrig see ham mere; han fortjener at man skyder efter Spurrer med hans Been! Men Herr Greve, De skal ikke have Beføjning for denne Slynge's Skyld. Naar De vil paatage Dem Umagen, saa vil jeg give Pengene dertil.

Brahe. Velan! Herr Oberst, vil vi dele Pengeudgifterne og Bøndernes Tak?

Lordenørn. Top! det vil vi! Men det siger jeg Dem, Staal maae aldrig komme mere for mine Dine!

Ottilia. Amen! . . . (hun knytter og klapper Faderen). O! min Fader, nu er jeg saa lystig, saa lystig! jeg kunde dandse med Dig.

Lordenørn. Søg Dig en Brudgom, at dandse med!

Lovise (sagte til Ottilia). Der kommer han!

Ottilia. Glemme Tante!

II.

De Forrige. Løvenkrone.

Løvenkrone (kommer med en aaben Seddel i Haanden).
 Hvad betyder det, Herr Onkel? Baron Staal
 havde fordret mig ud. Nu skriver han i største
 Hast: "Aarsagen til vor Stridighed falder bort,
 følgelig ogsaa Duellen. Nærmere Oplysning kan
 De faae hos Deres Herr Onkel."

Brahe. Det betyder, at Baron Staal hol-
 der Din Bebreidelse for grundet. Derfor har han
 ogsaa sendt Herr Oberstens skriftlige Løfte tilbage.

Løvenkrone. Er det sandt?

Lordenørn. Her er den Pap! Alle Donner!
 De kan gierne rive den i Stykker!

Løvenkrone. Det gjør ingen med større For-
 nøielse end jeg. Og nu, da Frøken Ottalias
 Haand er fri, nu beder jeg Dem Herr Oberst —
 ikke om Ottalias Haand! denne Bøn var for dri-
 stig — nei! kun om Tilladelse til at gjøre mig
 Ottalias Hierte værdig!

Lordenørn. Hvad? Hvad? Hører jeg ret?
 Alle Karthaunen-Donnerwetter! De vil have min
 Datter? Tag hende, tag hende strax!

Ottalia. Sagte, sagte, min Fader! Her
 har jeg ogsaa en Stemme med. Jeg har ingen
 Lykke med disse Baroner; Baron Staal havde for
 mange Veninder: Herr Baron Løvenkrone har
 rigtig nok kun een Men

Lordenørn. Sy for Fanden! Og De frier
 til min Datter?

Ottalia. Ja, disse Sophier ere ret nogle
 farlige Medbeilerinder; og den farligste blandt
 dem alle er nok Deres

Lor,

Fordenørn. Nu! hvem?

Ottilia. Den moderne Philosophie, min Fader!

Fordenørn. Alle Donner! Ottilia, Du er ret en Toffe.

Løvenkrone (nærmer sig Ottilia, og kysser hendes Haand). Deres Naade, Deres Syn og selv beviser, at De ikke afslaaer min Bøn.

Ottilia. Saa, min Herre? Virkelig, min Herre?

Løvenkrone. Jeg kan og vil ikke hykle. Hidtil har jeg blot studeret Bøger! og den blotte Læsning efterlader sig gierne noget Pedanterie. Men min Onkel og vor ædle Tante, . . .

Ottilia. Vor Tante?

Løvenkrone. Og De, Ottilia, De skal lære mig at studere Mennesker. Jeg kan ikke aflægge al Lyst til philosophisk Grandforskning . . .

Lovise. Det kræver og venter min Ottilia vist ikke.

Løvenkrone. Men jeg begynder at føle, den bedste Philosophie er den, der forædler Mennesket.

Brahe (omfavner Karl). Himlen velsigne Dig, Karl! Du har talt, som jeg længe har ønsket at høre Dig tale. Seer Du? Kun da, naar Hovedet studerer i Forening med et aabent Hierte, kun da kan man haabe at finde Veien til Platons Harmonie, til alt, hvad der er Sandt og Godt og Skønt! (til Ottilia.) De, min Frøken har vaft hans slumrende Hierte. Til Dem betroer jeg min Karl.

Ottilia (noget rørt). Herr Greve, Deres Tillid hædrer og bestæmmer mig! (Pause. Til Faderen i en munter Tone.) Nu min Fader, skal jeg vove en Prøve?

For-

Tordenørn. Det forstaaer sig, mit Barn! Alle Kanonen-Donner! Den varer dog ikke for længe?

Ottilia. Men De maae ogsaa sætte ham paa Prøve!

Tordenørn. Jeg?

Ottilia. Ja De. Kan De troe, før sagde denne Herr Baron Løvenkrone til mig: "Deres Fader kan fordre mit Liv!" Vil De ikke sætte ham paa Prøve?

Tordenørn. Alle Bombendonnerwetter! har De sagt det, Baron? Kom, giv min Deres Haand (han legger den i Ottilias Haand.) Der! See til at De kan blive færdig med denne overgivne gienstridige Pige! Jo før, jo heller, hører De? og kom saa til Tordenstrup. J. skal leve hos mig, Børn. Jeg forlanger intet uden Frihed og Munterhed!

Ottilia. Ja, min Fader, Tiden bringer Roser, og Roser skal der til en Brudekrands.

Løvenkrone. Tak, tak! Jeg underkaster mig den dobbelte Prøve!

I 2.

De Forrige. Hillekov. Dam. Willibald.

Dam. Herr Greve, det gladeste Rygte løber fra Mund til Mund giennem hele Slottet. Er det være bekiendt?

Brahe. Hvorfor ikke? Mine gode Folks Deeltagelse vil glæde min ædle Lovise. Ikke sandt?

Lovise. Deres Veninde ønsker inderlig at fiende alle de Hjerter, der slaae for Dem!

Dam. Vi tør komme? Alle?

Bra-

Bræbe. Ja vist, Alle, Alle! (Dam gaar, for at hente Husets Folk).

Hillefrov. Vor Digter har foranstaltet en liden Sang og Dands. Deres Naade! Herr Greve! De vil tage til Takke med et Dieblisk Inpromptu!

Løvenkrone. O! Herr Doctor, Hiertet kender intet andet end Inpromptuer! (til Ottilia.) Var min Kierlighed andet end et Dieblisk Begeistring?

Ottilia. Skal den ogsaa forsvinde, som et Dieblisk?

Løvenkrone. Aldrig, aldrig!

Tordenørn. Herr Greve, min ærlige Wilibald ønsker ogsaa at gratulere! Alle Karthaunens Donnerwetter! saa tael dog!

Wilibald. Gnådigst Herr Graf, ich verstehe mich nicht auf schöne Redensarten. Aber hohl mich! straf mich! ich freue mich von Grund der Seele darüber, daß Sie das gute Fräulein da zur Gräfin machen. Man hat mir immer dieß Schloß als ein Hospital beschrieben, aber hohl mich! straf mich! es läßt sich hier leben, wie im Paradiese.

Bræbe. Ja, min ærlige Wilibald, Glæden er just den bedste Universalmedicin!

Hillefrov. Og Slottet har atter i Dag fortient sit Navn (til Løvenkrone.) Ikke sandt Herr Baron? Vil De nu forlade dette Hospital?

Løvenkrone. Nei, ikke førend Fruen Ottilia indbyder mig til Tordenstrup! (Tordenørn taler sagte med Wilibald: man seer af deres Pantomimer, at det er om Løvenkrone og Ottilia).

I 3.

De Forrige. Dam. Slotsfolk og Bønder.

(De fleste i Deres ordentlige Dragter; De dandsende Par i den Dragt, der bestemmes efter Balletmesterens Opfindelse. Alle gruppere sig rundt om Lovise og Brahe).

Dam. Herr Greve, medens De levede for
Andre, savnede De selv Jordens skønneste Lykke.
Det glæder os alle inderlig, at De har fundet den!

(Dam begynder, Alle stemme i:)

Greve Brahe leve!

Vor tilkommende Grevinde leve!

Hurra!

(Charivari. Dands, som begyndes og slutes med en kort Sang).

Begyndelse.

Dig, holde Greve, synge vi;
Dig, gode Husbond, elske vi,
Saalænge Ploven gaaer:
Og overalt i Kongens Land
Velsigner Dig hver Dannemand,
Saalænge Jorden staaer.
Dig, ædle Frøken, hilse vi
Med Hyldingsfangens Harmonie,
Dig, Grevens Fryd og Løn:
Du stræber paa Mandens haarde Bei
Den blide Blomst forglem mig ei,
Viol og Tusindskøn!

Slutning.

Lig Morgensolens Purpur svandt
Den Dag, der Eders Hierter bandt
Til evig Egtetroe:
Og Aftensolens Purpur liig,
Bortliste hele Livet sig
I blide Fred og Røe!

